

Chương 2

Mang Mang Trường Hận

Bao nhiêu người hiện diện dồn ánh mắt về phía Tần Sáu Ông chờ nghe lão đáp ứng một tiếng.

Tần Sáu Ông điềm nhiên như chẳng nghe ai nói gì, chẳng thấy ai làm gì, nhắc lại lệnh của lão:

- Tần Kỳ con, lấy hai con cá đi chứ, mang luôn về nhà nhé!

Đỗ Quyên liếc mắt sang Triển Mộng Bạch, rồi từ từ trao hai con cá cho Tần Kỳ.

Tiếp nhận một vật mà người trao có vẻ miễn cưỡng. Tần Kỳ hơi ngượng, thoáng đỏ mặt.

Nàng ấp úng thốt:

- Đa tạ! Đa tạ!

Đột nhiên, Đỗ Quyên quay nhanh người, thoăn thoắt bước đến đầu thang, tụt mình xuống như chạy trốn.

Nàng trốn nhìn cái cảnh khuất nhục của con người đã ghi một ấn tượng nơi trong tâm tư của nàng, vừa khuất mình nơi đầu thang, nàng không cần ngăn giòng lệ thấm vượt bờ mi trào ra như suối.

Tần Sáu Ông ngẩng mặt lên không, ung dung nhìn trời, lạnh lùng cất tiếng:

- Trẻ con, muốn nhận tội trước hạng trưởng thượng, ít nhất cũng phải cúi đầu ba lượt, nếu không tiện lạy van!

Quần hùng bất mãn vô cùng trước thái độ miệt thị của lão. Song có ai dám nói gì, trong khi mỗi người rất có thể bị bắt buộc phải van xin lão?

Còn Tình Nhân Tiến, là còn cần đến lão, hôm nay chưa cần đến lão thì ngày mai, ngày kia, biết đâu lại chẳng đến lượt của một người nào đó? Anh em họ Hạ nắm chặt bốn bàn tay, bốn bàn tay đó biến thành bốn quả chùy, nếu giáng xuống núi, núi phải tan nát đỉnh ngay.

Bốn mắt của họ trợn tròn, khóe mắt chật tét.

Lâm Nhuyễn Hồng không lạ gì tính khí của Triển Mộng Bạch. Bảo Triển Mộng Bạch quỳ xuống, cúi đầu, có khác nào chặt đứt đầu y? Thà chặt đứt đầu, y còn chịu nổi, chứ bảo gật gật mà còn nguyên, thì chiếc đầu đó chẳng vác đi đâu giữa giòng đời nữa.

Huống chi, họ Triển là con nhà võ! Sĩ diện của con nhà võ đáng gìn giữ như thế nào?

Chính cái sĩ diện đó duy trì chính khí vũ lâm.

Lâm Nhuyễn Hồng cau đôi mày, vừa nhìn qua Triển Mộng Bạch bất giác sửng sờ.

Triển Mộng Bạch cắn răng, bước nặng nề tới trước mặt Tần Sáu Ông, quỳ xuống, vập đầu sát nền.

Y vập đúng ba lượt.

Gian tiểu lâu im lặng như chốn tha ma.

Bao nhiêu người ngồi đó, đứng đó, ngồi cũng như đứng, chẳng khác nào những xác chết, cứng đờ, đặt trong nhiều tư thế khác nhau.

Ba cái vập đầu, vang ba tiếng cụp, cụp, cụp.

Ba tiếng vang không lớn lắm, song giữa khung cảnh trầm tịch nghe rõ ràng.

Ba cái vập đầu đòi hỏi một sự cố gắng ngang với công tác phá vỡ một hòn núi.

Không đứng lên nổi, Triển Mộng Bạch khóc.

Giọt lệ anh hùng rơi vãi trên nền tòa tiểu lâu, những giọt lệ chỉ đổ ra trong những biến cố phi thường.

Lâm Nhuyễn Hồng bước tới, nâng y lên.

Anh em họ Hạ lại mở to mắt, nhìn Tần Sáu Ông.

Nếu ánh mắt của hai anh em là những nhát đao thì cơ thể của Tần Sáu Ông bị chặc ra làm trăm đoạn.

Trong khi đó, lão từ từ nâng chén trà, đưa đến miệng, ung dung nhấp từng ngụm nhỏ.

Bỗng, lão đứng lên buông gọn:

- Đi!

Và, lão nhanh chân bước đi trước, thẳng đến đầu thang, phút chốc đã xuống đến bên dưới.

Quần hùng thở phào, cùng nổi đuôi xuống lầu, theo sau lão.

Mười chiếc thuyền nhẹ đã gãy chèo, mười chiếc lướt nhanh vào vùng lao, hoa lao rung rung do mái chèo chạm trúng.

*

* *

Thái dương về thu, dịu nóng lúc chênh chênh xuống Tây đoài, thái dương chiều thu xuyên qua khung cửa sổ, chiếu bức tường màu trắng bên trong.

Trong bức tường, trên chiếc giường êm, một lão nhân đang nằm, đôi mắt nhắm nghiền.

Giương mặt lão nhân trắng nhợt.

Ánh thái dương chiều thu nhạt sáng, song cũng đủ chiếu ngời hai mũi tên nhỏ cắm nơi vai lão nhân.

Trước chiếc giường, có một đồng hồ nhỏ nước.

Hơn mười ánh mắt cùng nhìn những giọt nước của chiếc đồng hồ, ước lượng số nước đã rơi trong chiếc bồn bên dưới, thầm đếm từng giọt một nhều đều đều.

Họ đo thời gian!

Nơi mép giường, một hiệp sĩ đang ngồi, thần tình ngưng trọng.

Hiệp sĩ, vận y phục chệt có hàm râu lún phún, hàm râu chứng tỏ con người từ cái tuổi thanh xuân bước sang giai đoạn trung niên.

Hiệp sĩ là Hạ Quân Hùng, ngoại hiệu Xuyên Vân Nhạn, một nhân vật trong bộ ba Tam Nhạn Lao Sơn.

Bên cạnh Hạ Quân Hùng, là một người có gương mặt no tròn, vành tai rất lớn, hồng hào như làn da nhuộm tảo, có gương mặt đỏ, tất con người cũng phải to lớn và huyết khí hẳn phải phương cương, râu phải rậm đen, màu râu đen bóng, đôi mắt sáng ngời, đôi mày hơi xếch.

Người đó là Lã Trường Lạc, một tay cự phú tại đất Hàng Châu, mà cũng là một nhân vật phi phàm trong vũ lâm, có ngoại hiệu là Tây Hồ Long Vương.

Kế đến, là một người mặt trắng, không râu, vóc trung niên, dáng văn sĩ, tay cầm chiếc quạt.

Người đó không ngồi.

Người đó, tuy dáng văn sĩ, song lại là khách giang hồ, họ Tôn tên Ngọc Phật, ngoại hiệu là Thiên Xảo Tinh, hiện giữ chức Tổng Tiêu Đầu trong tiêu cục Tam Tinh, tại Giang Nam.

Chiếc quạt trong tay y, lúc oi nóng thì tạo gió, khi giao đấu, lại điểm vào yếu huyệt của đối phương, mười lần không lệch một.

Hòa chung với những người đó, còn có một nam một nữ, nam có gương mặt vàng, như suốt đời mang bệnh trầm kha, nữ có ánh mắt chớp ngời như sóng thu dọn dưới dương quang ấm dịu.

Nữ, là một trang quốc sắc thiên hương, đứng cạnh nam bệnh hoạn, xem ra không xứng đáng chút nào.

Song họ là Kim Ngọc Song Hiệp.

Nam, Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh, còn nữ là Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như.

Họ là đôi hiệp khách, mà họ cũng là đôi vợ chồng.

Hai người cuối cùng, một có thân hình cao lớn, khí thái oai mãnh, một có vóc dáng ốm nhỏ, trông như que củi bị khô khan, cả hai đứng, đứng bên nhau, một âm, một dương, tương phản rõ rệt.

Người cao lớn, là một du hiệp phương Nam, tên là Dương Thành, ngoại hiệu Thiết Thương, người ốm nhỏ là Tây Môn Hồ, ngoại hiệu là Bút Thượng Sanh Hoa, xuất thân từ danh gia điểm huyết, trên giang hồ ai ai cũng ngán.

Như vậy, có tất cả là bảy người, hoặc đứng, hoặc ngồi, bên giường lão nhân đang thêm thiếp.

Người nào cũng ngưng trọng thần sắc, không ai nghĩ đến việc phải nói với ai một tiếng nào.

Có lẽ họ đã nhìn lão nhân chán mắt, bây giờ họ nhìn chiếc đồng hồ rỏ nước từng giọt, từng giọt.

Những tiếng lách tách vang đều đều âm thinh, mà cũng đều khoảng, mỗi một giọt nước rơi xuống, với chiếc đồng hồ, một phân lượng, nhưng lại làm nặng thêm niềm ưu tư cho tất cả nhiều phân lượng.

Sanh mạng của lão nhân nằm trên giường, cảm như được tính từng phút từng giây một, mỗi một giọt nước rơi xuống, mang theo một phút giây của cái khoảng thời gian còn lại của lão nhân, và sanh mạng của lão cũng bớt đi một chút thọ...

Gương mặt của lão nhân giờ đây hoàn toàn biến sang màu chết, có thể dùng dao cắt cửa bao nhiêu sâu cũng chẳng tìm được một hạt máu. Giả như có hạt máu nào, thì hạt máu đó cũng xanh dờn...

Chừng như hết kiên nhẫn, Tây Hồ Long Vương Lã Trường Lạcặng hắng một tiếng rồi khê hỏi:

- Này, Hạ đại hiệp, có chắc là các linh đệ không lầm địa điểm chứ?

Hạ Quân Hùng từ từ gật đầu:

- Chắc!

Tiếp theo tiếng chắc, là mấy tiếng thở dài.

Thiết Thương Dương Thành cau mày:

- Đâu lại có cái sự tẩu xảo nghịch thường như thế? Tần lão đầu không đợi lúc nào khác mà đi, lại đi đúng cái lúc chúng ta vừa đến...

Bút Thượng Sanh Hoa Tây Môn Hồ lạnh lùng nhìn họ Dương nửa mắt, nhưng người cất tiếng lại là Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như:

- Chúng ta có nên nhớ hai mũi tên nơi đầu vai của lão nhân gia chăng?

Bà vừa thốt vừa đảo mắt nhìn khắp mọi người.

Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh cau mày:

- Giả như có hậu quả như thế nào, thì ai chịu trách nhiệm cho cái việc nhớ tên?

Trần Thanh Như ấp úng:

- Thì... ta...

Lý Quan Anh gạt ngang:

- Thì... người là kẻ lảm mồm! Người biết gì chứ?

Những đôi vợ chồng, dù yêu nhau đến độ nào, dù kết đôi bao nhiêu năm dài, hay tranh biện với nhau thì hay dùng cái tiếng người xưng hô với nhau, dù họ có vượt khỏi giới hạn hoa niên để bước lên lớp lão.

Tuy vậy, họ vẫn tương đắc vô cùng.

Họ như nước biển nước sông, luôn luôn là một khối, tuy thời thường nhô nhấp theo nhịp động của thời gian.

Đột nhiên, Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật nhướng cao đôi mày reo lên:

- Đến rồi! Đến rồi!

Liên theo đó, có tiếng chân người bước vội vàng lên, tiếng chân nghe càng lúc càng gần.

Nhiều người sắp đến nơi.

Người đến trước, là Triển Mộng Bạch, không thọ thương mà mặt trắng nhợt, đôi mắt mất thần, đôi mắt lơ đãng như chẳng thấy đường đi song y chạy thẳng chân, y chạy đến chiếc giường, ngã xuống mình chạm vào chiếc đồng hồ, đồng hồ lật ngang.

Rồi kế tiếp là Lâm Nhuyễn Hồng, Hạ Quân Hiệp, Hạ Quân Kiệt cả ba bám sát Triển Mộng Bạch.

Hạ Quân Kiệt gọi Hạ Quân Hùng:

- Đại ca có muện không?

Lâm Nhuyễn Hồng gắt nhẹ:

- Lưu tâm chứ! Không khéo lại làm kinh động lão nhân gia đấy!

Triển Mộng Bạch theo tay Lâm Nhuyễn Hồng gượng đứng lên trong khi Hạ Quân Hùng đáp:

- Có lẽ cũng còn kịp!

Mọi người thở phào, tinh thần phấn chấn trở lại.

Bên ngoài, một giọng nói lạnh lùng vọng vào:

- Các vị ra hết đi thôi!

Câu nói vừa buông dứt, Tần Sáu Ông bước vào.

Mọi người tự động vệt ra hai bên nhường lối cho Tần Sáu Ông bước thẳng đến bên giường.

Mặc dù lão bảo mọi người đi ra ngoài, song chưa ai rời khỏi nơi đó.

Lão lại bảo:

- Các vị giữ sự im lặng tuyệt đối nhé. Hãy đóng tất cả các cánh cửa lại hộ lão phu!

Hạ Quân Hùng lãnh làm cái việc đóng cửa.

Tần Sáu Ông vo tay áo lên tận chỗ, để lộ đôi tay gầy còn lớp da vàng vàng bọc ống xương.

Đôi cánh ta đó, hiện giờ, đối với bao nhiêu người đứng hiện diện, quý hơn cả châu báu trên thế gian, dù nó xấu xí vô tưởng.

Lão từ từ mở áo Triển Hóa Vũ, sờ soạng khắp thân thể bệnh nhân, rồi lão cầm tay nghe mạch.

Tai nghiêng, mặt ngẩng, mắt nhắm, lão mơ màng...

Trong gian phòng lúc đó, một cánh muỗi phớt qua cũng vang thành tiếng rõ ràng.

Mọi người như dồn ép hoi hóp, sợ một hơi hóp nhỏ sẽ làm mất cái nghiêm trọng ngang giá một sanh mạng.

Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào gương mặt của lão thần y.

Họ chờ đôi môi của lão, đôi môi sẽ nói lên lời quyết định, đôi môi đọc lên cái số của hóa công giới hạn cho một con người.

Đôi bàn tay của lão lại di động.

Một lúc sau, đôi bàn tay đó lại dừng.

Bao nhiêu người hiện diện đã nín thở, bây giờ họ càng dồn ép khí quản hơn, ngực phồng lên, máu ngưng đọng.

Cuối cùng rồi, Tần Sáu Ông cũng phải nói một câu gì, hiện tại chỉ có lão là con quyền mở miệng trước.

Lão hỏi:

- Các vị hôm nay gặp Triển lão tại nơi đâu, vào thời gian nào?

Hạ Quân Hùng đáp:

- Thời gian thì cách phút giây này độ hai khắc, địa điểm thì ở hậu điện Pháp Tướng Tự, bên ngoài thành về hướng Tây. Lúc đó, chừng như lão nhân gia vừa trúng tên, máu rỉ ra chưa khô...

Tần Sấu Ông không nói gì, chỉ ừ một tiếng, rồi đứng lên khoát tay, quay mình bước ra phía cửa.

Nhanh như chớp, Triển Mộng Bạch đảo bộ lướt tới, chặn trước mặt lão.

Tần Sấu Ông cau mày:

- Chi vậy chứ?

Triển Mộng Bạch cắn răng, nuốt khí hận, đầu hơi cúi thấp một chút, vừa run vừa ấp úng:

- Gia... gia phụ... thương... thế...

Y có nhiều điều muốn hỏi, song bao nhiêu điều đó, y lại muốn gói ghém trong một câu, mà thời gian lại không cho phép y nói dài dòng, thành ra y chẳng biết phải nói như thế nào nhiều ý tứ trong một câu nói cần gọn ngắn.

Y nín luôn để ánh mắt thay lời, ánh mắt đó, y vừa ngẩng đầu lên, xoáy vào mặt Tần Sấu Ông.

Tần Sấu Ông từ từ thốt:

- Chất độc nơi hai mũi Tình Nhân Tiễn, có thể được xem như thiên hạ vô song. Mũi tên đen có tám bốn mươi lăm loại độc, toàn là những loại độc chí âm, chí nhu...

Lão đưa tay se se mấy sợi râu lửa thừa nơi cằm, vừa bước tới vừa tiếp:

- Mũi tên đỏ chứa ba mươi sáu loại độc, toàn là những loại cực dương, cực âm. Cả hai mũi tên mang đúng chín chín tám mươi một loại độc cực kỳ lợi hại trong vòng trời đất này! Trúng một mũi tên thôi, nạn nhân cũng không hy vọng sống sót, huống hồ trúng cả hai mũi, gồm đủ âm dương cương phối hợp, hổ tương tiếp trợ! Sự phối hợp tiếp trợ đó, có công hiệu tăng gian độc tánh gấp mấy lần.

Người ta thỉnh lão cứu người, chứ người ta có nhờ lão giải thích số lượng độc được đâu?

Tại sao trong lúc mỗi phút giây phải được xem là quý báu nhất của một đời người, lão lại được dài giòng kể lể chi cho phí bỏ?

Chẳng ai hiểu nổi ý tứ của lão như thế nào!

Lão nói, rồi lão ngừng, rồi lại nói, rồi lại ngừng, bây giờ lão tiếp tục:

- Trúng loại tên đó, nếu chưa quá ba khắc thời gian thì các vị có nhiều hy vọng, được sống sót! Cũng may, thời gian chưa cùng mà các vị lại ở cùng một thị thành với lão phu, chứ nếu không thì... liệu trong ba khắc đó, các vị sẽ làm được gì để tự cứu! Tìm danh y? Danh y đâu có sẵn trong tầm tay của các vị?

Lão nhếch một nụ cười, kết thúc:

- Khắp trong thiên hạ, trừ lão phu ra, chẳng một người nào giải trừ chác độc của đôi tiền ác liệt đó! Các vị đúng là những người có diễm phúc nhất trần đời!

Mọi người đều biến sắc mặt.

Ngoài một Triển Hóa Vũ là người thọ tiễn thực sự, còn bao nhiêu người khác, tuy chưa thọ tiễn, song từ phút giây này trở đi, Xuyên Tâm Lệnh sẽ đến với họ lúc nào?

Xuyên Tâm Lệnh mà xuất hiện rồi, thì là Tình Nhân Tiễn tiếp nối!

Nếu tai nạn đến cho họ, mà họ không tìm được Tần Sấu Ông trong vòng ba khắc thời gian, thì cầm như quỷ vô thường đã đến cửa nhà họ rồi.

Mà có chắc gì đối với tất cả mọi người, Tần Sấu Ông khẳng khái như hôm nay?

Lâm Nhuyễn Hồng dặng háng một tiếng, thốt:

- Như vậy là Triển lão tiền bối có cơ thoát nạn rồi!

Tần Sấu Ông nhếch môi.

Chẳng rõ lão cười, hay lão bĩu nhẹ, lão lại đưa mắt ra bốn phía, đoạn từ từ buông gọn:

- Có thể cứu, nhưng rất tiếc...

Triển Mộng Bạch giật bắn mình:

- Rất tiếc như thế nào, Tần lão tiền bối?

Tần Sấu Ông lạnh lùng:

- Rất tiếc là trước đây, các hạ quá vô lễ với lão phu, bắt buộc lão phu phải trừng phạt các hạ, do đó đến đây hơi chậm. Và hiện tại thì chất độc nó đã ngấm vào đến tim! Vậy là kể như là tuyệt vọng.

Nói lên cái chết của một người. Tần Sấu Ông lạnh lùng như nói đến một chiếc lá vàng rơi!

Nhưng, lời nói của lão là những mũi tên lạnh bắn vào phế phủ của Triển Mộng Bạch.

Chiếc đồng hồ bị Triển Mộng Bạch chạm trúng, ngã nghiêng, đã được dựng lại nguyên vị, nước trong hồ chưa cạn, nước lại rơi từng giọt, từng giọt, tiếng tách tách, vang đều, đều âm thanh cũng như đều khoảng, đều mãi mãi.

Bởi, đó là tiếng thời gian.

Thời gian buông nhịp, đều đến, cái chết của Triển Hóa Vũ cũng đến, có lẽ bước chân của tử thần cũng đều đều như vậy.

Đôi mắt của Triển Mộng Bạch thoát lờ đờ, thoát sáng rực lên, lúc sáng lại chiếu ngời màu đỏ.

Ánh mắt đó, là ánh mắt căm hờn, là ánh sáng của vòm trời uất hận.

Niềm uất hận dâng lên, bằng cách này hay cách khác, uất hận phải được phát tiết ra, hoặc trọn vẹn, hoặc phần nào, chứ nếu không thì bao nhiêu người chất chứa uất hận trong tâm phải điên mất.

Đối tượng của niềm uất hận bốc sôi nơi Triển Mộng Bạch, đương nhiên là Tần Sấu Ông.

Y quát lên một tiếng lớn, quên đi dè dặt gây tiếng động bên cạnh cha già hấp hối.

Rồi hai cánh tay vươn ra, nhanh vô tưởng, hai bàn tay đã chụp xuống đầu vai Tần Sáu Ông.

Y cố gằn từng tiếng song giọng nói của y rung quá độ:

- Tiền bối... tiền bối...

Y vụt thấy không cần phải nói, nhấc một bàn tay lên.

Bàn tay đó quạt qua.

Chắc chắn là Tần Sáu Ông phải lãnh một cái tát như là trời giáng.

Nhưng bào bay đó phát đi nhanh, được nửa chừng, bị một bàn tay của người nào đó, nhanh hơn, chụp lại.

Tần Sáu Ông không hề dao động thần sắc.

Lão thấy rõ những động tác của Triển Mộng Bạch, nhưng lão chẳng nao núng, chừng như lão biết trước thế nào bàn tay của Triển Mộng Bạch chẳng đến mặt lão.

Bàn tay đó phải bị ngăn chặn.

Có điều, chẳng rõ lão có biết là người nào sẽ xuất thủ ngăn chặn bào tay họ Triển hay không.

Và người đó đã ngăn chặn, kịp cho động tác chứ chậm mất cho cái ý của Triển Mộng Bạch rồi.

Bởi, y thực sự hành hung Tần Sáu Ông, dù sự hành hung chưa đến đích, cái ý đã đẩy động rõ rệt.

Triển Mộng Bạch vùng mạnh, cố rút cổ tay ra khỏi bàn tay đó.

Một người đứng bên cạnh từ từ cất tiếng:

- Triển huynh! Người chết, làm cách nào cũng không sống lại được...

Triển Mộng Bạch quát chặn.

Y nhìn nghiêng qua một bên.

Bút Thượng Sanh Hoa Tây Môn Hồ đã đứng cạnh y.

Tây Môn Hồ tiếp nối:

- Thế huynh làm khổ chi Tần lão tiên sanh?

Cả hai cùng buông một câu như nhau!

Rồi họ Lã gật gù có lẽ nghĩ rằng sự can thiệp của mình là chánh đáng, nên tự tán thưởng. Phần da thịt dưới cằm quá thừa, theo cái gật của y mà rung rung.

Kim Ngọc Song Hiệp tuy ngưng trọng thần sắc hơn trước, song chẳng có vẻ gì là bi thương tha thiết.

Triển Mộng Bạch còn đặt một tay nơi đầu vai Tần Sáu Ông, suy tư một chút, buông tay xuống, nặng nề chân bước lùi lại sau một thước.

Đôi mắt của y còn đỏ rực căm hờn, y đảo mắt đó quét quanh những người hiện diện, những người mà ngày nào, phụ thân y còn sống, từng kiêu hãnh khoa trương là bằng hữu chí thân của Triển lão anh hùng.

Y trầm giọng, tự thốt:

- Vì ai, gia phụ lâm nạn? Những kẻ kia, còn có thể tự hào mình là con người nữa chẳng? Lã Trường Lạc dặng hắng một tiếng, cúi đầu nhìn xuống.

Lý Quan Anh, Trần Thanh Như từ từ quay mặt, tránh ánh mắt của Triển Mộng Bạch. Tây Môn Hồ vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật chớp chớp mãi đôi mắt, y đang nghĩ gì?

Chỉ có Thiết Thương Dương Thành và ba anh em họ Hạ thì lộ hiện rõ niềm bi phẫn nơi gương mặt.

Lệ thảm tự đáy lòng, trào lên, vượt bờ mi, chảy dài theo má, Triển Mộng Bạch vẫn còn nhìn mọi người, nhưng hình ảnh của tất cả mờ mờ qua màn lệ.

Y cảm thấy những hình ảnh đó đê hèn, ti tiện quá chừng, niềm khinh bỉ dâng cao, y không muốn nhìn họ nữa song phải nhìn, nhìn để biểu thị sự khinh bỉ cho họ thấy rõ.

Một thoáng sau, y từ từ thốt:

- Dù cái vị không là hảo hữu của tôn phụ, dù các vị chưa từng thọ ơn của tiên phụ. Trong trường hợp này, ít nhất các vị cũng phải có một cử động gì chứng tỏ bản sắc anh hùng, cho thấy là các vị hằng chủ trương duy trì công đạo...

Giọng nói của y trở nên khích động hơn:

- Nhưng, các vị chỉ nghĩ đến sự lợi hại của bản thân, các vị mất cả hùng tâm hiệp khí trước một đôi Tình Nhân Tiễn! Các vị sợ sau này, chẳng có ai chữa trị cho, khi Tình Nhân Tiễn đến với các vị. Cho nên... cho nên...

Y hờn tủi, lệ thảm tuôn tràn, rồi niềm khích động dấy lên, lệ thảm càng tuông như xối.

Khóc!

Khi anh hùng đổ lệ, là phải có một biến cố lớn lao! Đối với Triển Mộng Bạch, còn biến cố nào lớn lao hơn cha tử nạn, bằng hữu đối thái độ?

Y còn muốn nói nữa, song suối lệ rạt rào, hận buồn khích thích y không còn thốt thành tiếng.

Thiết Thương Dương Thành thở dài.

Tần Sấu Ông lạnh lùng hỏi:

- Tự trung, các hạ muốn làm gì lão phu?

Triển Mộng Bạch trừng mắt:

- Làm gì? Tại hạ muốn xem giòng máu của một danh y nhưng kém đức, kém nhân, giòng máu đó lạnh như thế nào! Tại hạ muốn xem con tim của người học thuật cứu nhân nhưng lại là đồng đảng với tử thần, xem con tim đó có hình thức như thế nào?

Tây Môn Hồ bước tới, đứng chắn trước mặt Tần Sấu Ông cao giọng:

- Thế huynh quyết tâm?

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ:

- Triển thế huynh trong lúc bi phẫn cực độ, ăn nói không giữ gìn, chứ hửn thế huynh cũng phải hiểu là ngày nay hào kiệt bốn phương còn ai không kỳ vọng nơi đôi tay của Tần lão tiên sanh? Biết như vậy rồi, tại sao thế huynh còn dám vô lễ với tiên sanh?

Lã Trường Lạc vỗ tay, tán đồng:

- Đúng như vậy! Đúng như vậy! Còn như cái việc chạy tang cho Triển lão anh hùng, thì chúng ta phải hiệp công lo liệu!

Triển Mộng Bạch cắn răng.

Mắt y còn đỏ, nhưng nét mặt lại tái xanh.

Hạ Quân Hùng bước tới cạnh y, cúi thấp đầu một chút:

- Triển thiếu hiệp...

Bỗng từ xa xa, có tiếng gọi gấp vọng đến:

- Tần Sáu Ông! Tần Sáu Ông...

Tiếng gọi phát lên hai lượt, lượt trước, nghe còn xa lắm, lượt sau nghe như vang ngay ở bên tai. Dù hai chỉ nghe cách nhau một giây.

Những người hiện diện đều là những tay phượng bá, từng thét khói phun lửa một góc trời, đương nhiên phải hiểu con người phát lên tiếng gọi thuộc hàng nào trong võ lâm.

Có điều, chẳng phải tất cả đều nhận ngay ra người đó qua âm thanh ngắn ngủi.

Trần Thanh Như cau mày:

- Ai?

Lý Quan Anh lạnh lùng:

- Người hỏi ta, hay hỏi ai?

Trần Thanh Như lúng túng:

- Ta... ta không hỏi người...

Một đạo kinh phong cuốn tới, đập bên ngoài phía khung cửa sổ.

Một người cất tiếng vọng vào:

- Tần Sáu Ông có trong đó không?

Âm thanh vang như chuông đồng, chấn động màn tai của mọi người.

Tần Sáu Ông nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch, đoạn đáp:

- Có!

Khung cửa sổ chuyển động, cánh cửa bật ra, then cài gãy làm hai đoạn.

Một người, bế một người, nhảy vọt vào trong.

Người đó, là một đại hán có hàm râu rậm xoắn lại như râu rồng, mặt bự, gân to, trán rộng, mắt sâu, vận y phục đại hán.

Người nằm trong vòng tay của hắn, là một thiếu nữ vận y phục màu Bích Lụa, hôn mê trầm trầm.

Người to lớn, lại bế một người nữa, vẫn nhảy vọt qua khung cửa nhỏ dễ dàng như xông pha trên đường rộng. Thân pháp đó, hẳn chẳng phải mỗi ai cũng luyện được.

Hắn đảo mắt nhìn quanh, cất giọng sang sảng như chuông gió, tiếp:

- Ai là Tần Sáu Ông? Tại hạ là Ngô Thất, vượt hai trăm dặm đường không dừng chân, tìm báỉ phủng.

Mồ hôi đã đầm ướt y phục hắn.

Quần hùng giật mình.

Ngô Thất, những người tại đây, còn ai chẳng nghe danh biết tiếng?

Họ Ngô, là một trong số bảy đại danh nhân đương kim giang hồ, có cái ngoại hiệu là Vô Sảo Dao.

Một nhân vật lẫy lừng như thế, giờ cũng có mặt tại đây?

Trên giang hồ, Ngô Thất là đệ nhất hiệp đạo trong vũ lâm, y là đệ nhất danh đạo, hỏi xong, ý không đợi ai đáp lại, bước tới trước mặt Tần Sáu Ông, trầm giọng tiếp:

- Có lẽ huynh đài là Tần Sáu Ông? Tiện nội chẳng may trúng phải Tình Nhân Tiễn, chưa quá hai khắc thời gian. Còn cứu được chăng, huynh đài?

Từ lúc đến đây, mở miệng là hỏi, hỏi rồi không đợi ai đáp lời, chỉ hành động theo cái ý của mình. Ngô Thất quả là một con người có tính khí quái dị thật!

Y bước đến chiếc giường, thấy có xác chết, vội quát:

- Mang đi!

Quát xong, y quay nhìn Tần Sáu Ông, tiếp luôn:

- Nhanh lên, Tần huynh! Tại hạ nói thật, nếu nàng không được cứu sống thì bao nhiêu người có mặt tại đây cũng đừng hòng được sống sót!

Đương nhiên, trong số phải gồm cả Tần Sáu Ông!

Thiết Thương Dương Thành hừ lạnh một tiếng.

Ba anh em họ Hạ cùng nhướng cao đôi mày.

Triển Mộng Bạch bước gấp đến trước chiếc giường, hét to lên:

- Di thể của tiên phụ, ai dám động đến chứ?

Vô Sảo Dao Ngô Thất gương tròn đôi mắt quay mình trao thiếu nữ qua tay Tần Sáu Ông, đoạn trầm giọng thốt:

- Một mạng này, đổi lấy mười mạng người!

Thiết Thương Dương Thành sôi giận:

- Các hạ nói gì?

Tiếng cuối của câu nói vừa buông dứt, Vô Sảo Dao Ngô Thất đã chớp bàn tay lên, bàn tay bay đi, tư thế chẳng có chi đặc biệt cả, chỉ nhanh thôi song lại nhanh trên chỗ tưởng tượng của mọi người, cái nhanh đó bình sanh họ chưa hề thấy một cao thủ nào trên giang hồ phát huy nổi.

Bởi nhanh quá sức tưởng tượng, bàn tay đó phải chạm trúng cái chỗ muốn chạm, và người bị chạm dù phát giác kịp thời cũng chẳng làm sao phòng bị hữu hiệu.

Thiết Thương Dương Thành chỉ thấy bàn tay chớp lên rồi một tiếng bộp vang theo, bàn tay đó đã chạm vào một bên má y, mặt bị hất qua một bên.

Đồng thời gian, Ngô Thất nhấc chân tả tung ra một ngọn cước.

Thân hình to lớn của Dương Thành như con diều đứt giây, bay vù qua khung cửa sổ.

Đánh một tát tay, tung một ngọn cước, Ngô Thất chẳng hề nhìn Dương Thành đến nửa mắt, nhưng tia nhìn của y quét ngang bọn Lao Sơn Tam Nhận, dừng lại một thoáng, đoạn đưa thẳng đến Triển Mộng Bạch.

Y lạnh lùng hỏi:

- Động được hay chẳng?

Từ lúc đầu, đứng yên một chỗ góc phòng, Cửu Liên Hoàn Lâm Nhuyễn Hồng theo đuổi niềm suy tư riêng biệt, không để ý đến thái độ của từng người một, lúc đó buông tiếng thở dài, rồi khép nhẹ hai mí mắt lại.

Y thừa hiểu, vũ công của Ngô Thất quán tuyệt trần gian, mà tính khí thì như lịch hỏa, nếu chẳng có vũ công đó, tính khí đó làm gì họ Ngô lại được giang hồ ám chỉ qua câu Vô Sảo Dao Kích Tất Thương? Phàm những ai có ít nhiều kinh nghiệm giang hồ đều nghe lời truyền thuyết về con người đó cả.

Biết như vậy, y tự lượng sức mình, dù bất bình cũng không phương can thiệp.

Nếu không can thiệp được, thì nữ nào mở mắt mà nhìn cái khuất nhục của người?

Y nhắm mắt lại.

Hiểu rõ đối tượng có tài nghệ như thế nào, Triển Mộng Bạch vẫn ưỡng ngực đứng nguyên tại chỗ, không hề tỏ lộ niềm khiếp hãi.

Ánh lửa trong đôi mắt của Ngô Thất dịu lại nửa phần, đoạn y từ từ hỏi:

- Thi thể của Triển Hóa Vũ đó phải không?

Hỏi, để có cái dịp mở miệng, không cần đợi nghe ai đáp, y gật đầu, lẩm nhẩm:

- Tình Nhân Tiễn! Tình Nhân Tiễn...

Bỗng, y ngẩng cao mặt lên, buông cao giọng:

- Được rồi, ta không động đến thi thể gia gia ngươi. Ngươi cứ tự tiện, muốn làm gì đó thì làm!

Lâm Nhuyễn Hồng thở phào.

Tần Sấu Ông vụt kêu lên:

- Có thể cứu được! Có thể! Nhưng...

Vô Sảo Dao Ngô Thất hét:

- Nhưng cái gì?

Tần Sấu Ông lạnh lùng:

- Chất độc sắp sửa công phạt đến tim, tuyệt đối không nên làm gì dao động cơ thể nàng. Bây giờ làm sao đặt nhanh nàng lên chiếc giường đó, chứ chẳng thể mang đi nơi khác được, sợ không kịp nữa. Mà... thi thể trên giường kia, lại không ai được chạm đến... như vậy phải làm sao? Làm sao?

Triển Mộng Bạch nắm chặt đôi tay, quát to:

- Lão thất phu...

Tần Sấu Ông không hề biến sắc, tiếp liền:

- Thi thể đó, không chạm đến là không được rồi!

Lão liếc sang Ngô Thất, đoạn tiếp luôn:

- Người luôn gây rối tâm thần ta, trong lúc ta cần được yên tĩnh tìm phương cách chữa trị người trúng độc! Người ở đây không được đâu, hãy bước ra ngoài kia đi!

Ba anh em họ Hạ cùng đưa mắt nhìn Triển Mộng Bạch, rồi nhìn sang Ngô Thất.

Đồng một lượt, cả ba dậm chân, rồi cùng bước tới trước giường quỳ xuống, vập đầu ba lần, sau cùng đứng lên, quay mình lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Họ vòng ra phía cửa sổ, nâng Thiết Thương Dương Thành lên rồi đi luôn theo họ.

Vô Sảo Dao Ngô Thất đứng lặng như tượng gỗ một lúc lâu, gương mặt trầm trầm, chừng như y đang suy tư về một điều gì quan trọng lắm.

Rồi y từ từ đưa mắt nhìn Triển Mộng Bạch, buông gần từng tiếng:

- Đành vậy! Người hãy dời thi thể của gia gia người đi nơi khác. Người cũng đừng quay trở vào đây nữa nhé!

Y chưa ra lệnh, người ta không ai dám trái ý y, huống chi y đã ra lệnh rồi?

Lâm Nhuyễn Hồng không còn điềm nhiên nữa, vội bước tới cạnh Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch tủi hận phi thường, lệ thấm quanh tròng, song chưa một hạt nào trào mi rơi xuống má.

Qua màn lệ, y nhìn mỗi người một lượt, đoạn lặng lẽ quay mình đưa tay nâng xác thân phụ lên, mang ra khỏi phòng.

Y bước ra ngoài mang theo xác của thân phụ, cả một trời cừu hận. Hận tất cả mọi người hiện diện, mà y xem như những cừu nhân.

Không một ai dám đưa mắt tiễn y ra cửa.

Tần Sấu Ông bế thiếu nữ đến giường, đặt nàng nằm xuống.

Ánh mắt của Vô Sảo Dao Ngô Thất như đao bén, lạnh lùng như giá băng, hướng xuống gương mặt trắng nhợt của thiếu nữ, ánh mắt đó bỗng trở nên ấm dịu tức khắc, y lẩm nhẩm:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Sẽ qua khỏi trong chốc lát...

*

* *

Nơi con đường hàng lang bên ngoài, Tần Kỳ đang tựa mình nơi thành lan can, đón gió.

Nàng nhìn ra hàng trúc xa xa, ánh mắt mơ màng...

Ánh mắt đó chứa bao ý niềm, nàng miên man suy nghĩ, không buồn theo cha vào xem tình trạng bệnh nhân như thế nào.

Bỗng, có tiếng chân người bước gấp vang lên, cắt đứt nguồn tư tưởng của nàng.

Nàng quay đầu về hướng phát ra tiếng chân.

Triển Mộng Bạch đang tiến gấp về phía nàng, trong tay y có xác chết.

Bất giác nàng buông tiếng thở dài, gọi khẽ:

- Triển... công tử...

Chợt nàng thấy đôi mắt của Triển Mộng Bạch rực lửa căm hờn, nàng rung người, bỏ lửng câu nói.

Đôi mắt của Triển Mộng Bạch giăng mắc chằng chịt những đường gân đỏ, nhỏ như tơ, gân đỏ hiện lên do hận cừu mà cũng vì y khóc quá nhiều.

Giờ thì y còn trông thấy gì?

Y bước nhanh, vượt qua đoạn đường hành lang ra đến bên nhà ngoài.

Tần Kỳ nhìn theo y, chẳng rõ nghĩ như thế nào, nàng lại rơi lệ.

Lâm Nhuyễn Hồng đi theo phía sau Triển Mộng Bạch, ngang qua chỗ Tần Kỳ đứng.

Họ Lâm dừng chân lại, khẽ thở dài, rồi nhẹ giọng hỏi:

- Tần cô nương thương tâm lắm phải chăng? Có thể cho tại hạ biết nguyên nhân chăng?

Tần Kỳ đưa tay áo lau ngấn lệ, đoạn gần giọng:

- Can gì đến các hạ mà các hạ hỏi?

Nàng quay mình, bước tránh đi nơi khác.

Lâm Nhuyễn Hồng cắn răng, cúi đầu.

Từ nơi đầu lan can, một người cất tiếng gọi:

- Lâm huynh! Nhuyễn Hồng huynh...

Tiếng gọi vừa dứt âm vang, hai người xuất hiện, chứ chẳng phải một người.

Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật tay vung chiết quạt đi kèm Tây Hồ Long Vương Lã Trường Lạc, song song bước tới.

Lã Trường Lạc hỏi:

- Triển thế huynh đi ngang qua đây chưa?

Lâm Nhuyễn Hồng cau mày, gật đầu chứ không đáp.

Lã Trường Lạc đã đến cạnh Lâm Nhuyễn Hồng rồi, y buộc miệng thở ra mấy lượt, đoạn tiếp:

- Không ngờ hần còn nhỏ tuổi mà tính khí lại nóng nảy đến độ đó! Cứ như tình huống hôm nay...

Lâm Nhuyễn Hồng lạnh lùng chặn lời:

- Cứ như tình huống hôm nay, đổi lại là các hạ hay tại hạ, chúng ta cũng chẳng làm khác hơn hần được!

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ:

- Lã huynh nghĩ đúng! Không còn nghi ngờ gì nữa, từ nay giữa Triển thế huynh và Tần lão tiên sanh, có mối thù sâu. Trong lứa tuổi đầy phương cương, đầy huyết tính, của Triển thế huynh, sẽ thanh toán một mối thù đó một ngày nào đó, tại hạ chỉ sợ không xa lắm!

Rồi y dừng lại, chừng như còn có điều gì muốn nói nữa, song lại thôi.

Lã Trường Lạc tiếp nối gấp:

- Ngày nay, trên giang hồ, Tình Nhân Tiễn xuất hiện, chẳng khác nào thần ôn dịch xuất hiện, nhiều nhường khách vũ lâm! Đừng nói chỉ những ai khác, các hạ và tại hạ, hai chúng ta, biết đâu trong một giây nào, có thể gần đây, có thể xa hơn...

Y dừng lại, nhưng dừng để tiếp nối sau đó:

- Nếu Tần lão tiên sanh, ...có cái gì bất trắc xảy đến cho tiên sanh... thì... chúng ta sẽ làm sao? ...Tần lão tiên sanh là nước, Tình Nhân Tiễn là lửa, nước kiệt rồi, lấy gì mà dập tắt ngọn lửa hồng?

Tôn Ngọc Phật mỉm cười:

- Sỡ dĩ, một lần nữa, Lã huynh lại nghĩ đúng! Tình Nhân Tiễn còn, Tần lão tiên sanh còn, là chúng ta còn. Tình Nhân Tiễn còn, mà Tần lão tiên sanh mất, là chúng ta mất! Đó là cái chắc! Cho nên, tại hạ hy vọng, chúng ta từ nay cố gắng hết sức mình, bảo vệ Tần lão tiên sanh, bởi bảo vệ Tần lão tiên sanh, là tự bảo vệ mình đó! Trước mắt chúng ta, chẳng phải chúng ta chỉ có mỗi một việc để phòng Triển thế huynh vọng động, mà chúng ta còn phải đề phòng cả cái người xử dụng Tình Nhân Tiễn.

Y thở ra, tiếp nói:

- Chỉ sợ, chúng ta không đủ lực lượng làm cái việc quá lớn lao đó!

Lã Trường Lạc luôn luôn gật đầu:

- Phải! Phải đó! Và cũng vì lẽ đó, tại hạ đã gửi hịch đi khắp nơi triệu tập những đồng đạo vũ lâm, cùng định mưu, thiết kế, lo liệu cho an toàn chung...

Tôn Ngọc Phật lại cười:

- Lại một lần nữa, Lã huynh nghĩ đúng! Nhưng đại khái chúng ta phải làm như thế nào?

Lã Trường Lạc mơ màng đến viễn ảnh công tác trong tương lai:

- Luân phiên nhau, vừa theo dõi Triển thế huynh vừa theo dõi chủ nhân Tình Nhân Tiễn?

Tôn Ngọc Phật gật đầu:

- Luân phiên là phải lắm, song ít nhất cũng có một người tòng lãnh để điều hành công việc, kiểm soát sự tình...

Y lại đứng, rồi nhìn sang Lâm Nhuyễn Hồng, điểm nụ cười nhẹ, tiếp:

- Tại hạ thì suốt ngày bận rộn, Lã huynh lại còn có gia quyến nhiều như ông, chỉ có Lâm huynh là nhàn hạ...

Y lại điểm một nụ cười bí hiểm, tiếp luôn:

- Lại đơn thân, vô câu vô thúc, kể ra phương tiện biết bao!

Y tỏ cái vẻ lo cho người, y tăng bốc người, thực ra có ai không biết là y lo cho chính y, y muốn đổ trút cái gánh nặng lên đầu lên cổ của người khác, tự y đứng ngoài vòng ân oán giang hồ, song y vẫn được an toàn như thường, ít nhất cũng theo sự toan tính của y.

Lâm Nhuyễn Hồng chú ý, lắng nghe, không buông một lời nào cắt đứt câu nói của y.

Nhưng, khi nghe nốt đoạn cuối rồi, họ Lâm giật mình, thầm nghĩ:

- Không lẽ hần đã thấu đáo tình ý của ta đối với Tân Kỳ? Tại sao hần cho rằng ta đáng lãnh nhiệm vụ tổng lãnh điều hành mọi hoạt động nhằm bảo vệ Tần Sáu Ông? Tại sao hần cho là một việc rất hợp lý? Phương tiện mà hần nêu ra, ngụ cái ý nghĩa chính tâm làm việc đó là hợp lý hơn bất cứ người nào?

Lã Trường Lạc vỗ tay tán đồng:

- Hay! Đề nghị đó rất hợp lý!

Lại thêm một người xác nhận là hợp lý!

Lâm Nhuyễn Hồng vẫn không nói gì.

Họ Lã tiếp nối:

- Việc đó, có lợi chung cho chúng ta, hơn nữa, chẳng có gì riêng hại cho Lâm huynh, Lâm huynh nên đáp ứng là phải!

Lâm Nhuyễn Hồng cúi mặt, trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ thốt:

- Dù tiểu đệ có đáp ứng, cũng chẳng sao...

Lã Trường Lạc lại vỗ tay, reo lên hoan hỉ:

- Thế thì còn gì bằng? Như vậy là kể như chúng ta thỏa hiệp với nhau rồi. Còn như về vấn đề công tác phí, thì tự nhiên tiểu đệ cung ứng! Lâm huynh khỏi lo! Tiểu đệ xin đảm phụ mọi chi tiêu!

Y cười, bỗng ngưng cười, cau mày lại, tiếp nối:

- Đáng lý ra, tiểu đệ còn phải liệu lý hậu sự cho Triển lão anh hùng, nhưng giờ đây, tiểu đệ sợ nhờ là mình còn bao nhiêu việc quan trọng phải làm, làm gấp, cho nên... cho nên.. thiết tưởng Triển lão anh hùng nơi tuổi vàng hãn cũng lượng xét mà thứ cho tiểu đệ?

Y cười lên mất tiếng, vòng tay:

- Tiểu đệ cần lo liệu về cái việc gởi hịch đi khắp nơi, trong tờ hịch đó, đương nhiên phải có tên Lâm huynh, Tôn huynh, Tây Môn huynh, vợ chồng họ Lý... Ha ha! Từ nay, một việc lớn lao trong vũ lâm bắt đầu khai diễn!

Y vái sát đất, vái Lâm Nhuyễn Hồng và Tôn Ngọc Phạt xong, đoạn quay mình bước nhanh.

Y hướng về đầu này hành lang mà đi, từ nơi đầu kia có tiếng cười sang sảng vọng lại.

Tiếng cười của Vô Sảo Dao Ngô Thất, y vừa se se râu quăn, vừa cười, y cười thích thú quá, cười cuồng dại một lúc, rồi y khoa tay lên, cao giọng tán:

- Quả thật là thần y! Đúng là quốc thủ! Chớp mắt đã cứu sống một mạng người!

Y bước ra ngoài, chụp tay lên vai Lâm Nhuyễn Hồng, cười lớn, giục:

- Vào đây! Vào! Ngô Thất này muốn mời các vị mỗi người uống ba chén! Rượu mừng một người được sống lại! Nhất định cái vị phải đến mừng một cuộc hồi sinh!

Tôn Ngọc Phạt mỉm cười:

- Thế là tôn phu nhân hoàn toàn khỏi nguy rồi chứ?

Ngô Thất gật đầu:

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Tôn Ngọc Phạt tiếp:

- Nếu vậy, bọn vãn bối xin tuân mạng!

Nhưng, y nghe đau nhói ở tim!

Và cơn đau nhói lên từng cơn, từng cơn, lâu lắm vẫn chưa dứt...

*

* *

Ba chén rượu.

Một nắm mồ!

Một người từ Quỷ Môn Quan trở về, trong khi một người đã ra đi, tiến về nơi đó.

Một hồi sinh, một uống tử!

Bóng chiều đã tắt, không gian nhạt mờ dần. Rồi màn đêm phủ xuống, vạn vật khuất dạng chung quanh...

Triển Mộng Bạch đứng nơi đầu mộ, đưa cao chén rượu.

Gió từ phương xa cuộn đến, chuyển động cành lá xạc xào cỏ cao ngọn gấn mộ dợn dợn như sóng nhẹ trùng dương.

Quanh chàng nào có một bóng người?

Thân nhân? Bằng hữu? Tất cả đều vắng mặt trong phút giây thiêng của cuộc tiễn đưa một linh hồn vĩnh đi âm cảnh!

Niềm lưu luyến, ngày nào còn nóng bỏng nơi tâm não của bao nhiêu người, hôm nay, mọi ý niệm đều lạnh, để người ta đi càng thêm lạnh trong phủ phàng của nhơn tình, thế thái...

Tất cả đều lạnh lùng đối với một kẻ ra đi.

Tất cả, kể cả những người thân nhất, bởi chẳng ai muốn ra đi, nhưng người đã ra đi.

Họ chẳng muốn ra đi, nên họ chẳng dám tiễn đưa, họ sợ Tình Nhân Tiễn vút đến bất ngờ, họ sợ Xuyên Tâm Lệnh bay đến bất ngờ.

Họ còn tham sống, tức nhiên họ phải tránh Xuyên Tâm Lệnh, Tình Nhân Tiễn hay đúng hơn, họ tránh xúc nộ chủ nhân hai ác vật đó!

Bên cạnh chàng, chỉ có hai gia nhân, người nào cũng bạc trắng mái đầu.

Tại sao không một thanh thiếu niên nào phụ giúp chàng trong việc mai táng phụ thân chàng?

Tại sao không một thanh thiếu niên nào theo chàng, viếng mộ hôm nay?

Và chung quy cũng chỉ là hai lão gia nhân, những người quá già nua, không còn sợ chết, bởi hết hy vọng sống sót vài ngày!

Nằm dưới đáy mồ kia, là một người trọn đời bôn ba cho chánh nghĩa vũ lâm, lấy giang hồ làm nhà, lấy đồng đạo làm thân nhân, giờ đây, ngày trả các xác cho đất lạnh để trở thành cát bụi, con người đó ra đi trong âm thầm, tẻ lạnh, tử hờn...

Đau đớn thay cho một người nhiều tâm chí!

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không, há rộng miệng, đổ trọn chén rượu vào, nốc một hơi cạn.

Rượu cay nồng chảy xuống lòng, rượu đã nóng càng thêm nóng do nhiệt độ uất hờn nung nấu thêm. Triển Mộng Bạch vùng tay quăng chén rượu không ra xa, đoạn nhìn đắm đắm đầu mộ, lẩm nhẩm:

- Phục cừu! Phục cừu!

Chàng lẩm nhẩm mãi hai tiếng đó, mắt chàng đỏ dần dần lên, rồi lệ nóng từ đáy lòng trào dâng, thoát vành mi, từng hạt, từng hạt, lăn dài theo má.

Bỗng qua màn lệ mơ hồ, chàng thấy lơ mơ trước mặt, một bóng người, bóng đen, hẳn người đó vận y phục đen.

Chẳng rõ người đó xuất hiện từ lúc nào, và đang đứng im lặng phía sau mờ.

Hai lão gia nhân đứng sau lưng Triển Mộng Bạch cũng phát giác ra bóng người.

Người đó ốm yếu quá, trông như một bóng ma, hai lão gia nhân vừa nhận ra, bật kêu lên một tiếng khiếp hãi.

Đoạn, cả hai ngã nhào.

Triển Mộng Bạch quát hỏi:

- Ai?

Người đó, vận chiếc áo quá dài tay, gương mặt trắng xanh, dù cắt thịt sâu tận xương cũng khó tìm một hạt máu.

Đôi mắt rất đen, rất sáng, tuy ốm yếu, song có vẻ đẹp ảo huyền, cái đẹp của hạng người bình sanh không hề ăn những vật thực nấu nướng.

Vẻ đẹp không mãi mai nhiễm mùi trần tục.

Hiển nhiên, bóng u linh, đó là một nữ nhân, và nữ nhân xuất hiện trong khoảng thời gian và khung cảnh này, là một sự kiện trên chỗ tưởng tượng của Triển Mộng Bạch.

Cất tiếng hỏi, nữ nhân chưa đáp, Triển Mộng Bạch cau mày có thái độ rõ rệt đối phó với nàng.

Nữ nhân đưa tay lên.

Bàn tay xương xẩu, trắng nhợt từ từ nhìn đến chàng, trong lòng bàn tay, có ba mảnh chén vỡ.

Chiếc chén của Triển Mộng Bạch vừa quăng, vỡ thành ba mảnh, nàng nhặt lên, bây giờ nàng trao qua cho chàng.

Đoạn, nàng từ từ cất tiếng:

- Chén của người?

Triển Mộng Bạch bỗng rùng mình.

Chiếc chén đó, chàng quăng đi, chạm mạng vào một tảng đá gần đó, chén vỡ ra, mảnh chén văng xa chỗ chạm, mỗi mảnh một phương hướng khác biệt.

Trong đêm tối muốn nhặt một mảnh chén nhỏ, văng trong cỏ loạn chẳng phải là việc dễ làm, nhanh chóng, huống hồ là nhặt tất cả ba mảnh?

Thế tại sao ba mảnh chén lại nằm gọn trong tay nữ nhân?

Dù có mảnh văng về phía nàng một cách bất ngờ, thì bất quá nàng đưa tay đón bắt mảnh chén đó thôi, sao nàng lại đủ cả mấy mảnh trong tay?

Và nàng nhặt lên để làm gì?

Tuy nhiên, chàng không thấy mình nao núng, trầm giọng đáp rất gọn:

- Phải!

Nữ nhân áo đen bước vòng từ mộ hậu đến mộ tiền, theo chân, nhít động, tà áo lả lướt bay, tạo cho dáng đi của nàng tha thướt quá.

Nàng thản nhiên đặt ba mảnh chén trước đầu mộ, rồi nhìn Triển Mộng Bạch một lúc, sau đó dời ánh mắt sang nắm mộ.

Triển Mộng Bạch trong tư thế bất thuận, không nhìn rõ gương mặt nàng như thế nào.

Chàng chỉ nghe nàng thấp giọng, lẩm nhẩm:

- Chết rồi! Đã chết rồi...

Triển Mộng Bạch đằng hắng một tiếng, rồi hỏi:

- Phu nhân đến điều táng tiên phụ?

Nữ nhân áo đen chừng như không nghe chàng nói chi, tiếp tục lẩm nhẩm:

- Người chết! Chết quá vội vàng! Chết không cho ta kịp thời nhìn người chết! Chết không cho ta kịp thời nghe tiếng rên siết của người!

Giọng nói thấp, vang đều đều song ẩn ước có niềm oán độc.

Trước mộ phần của cha, thái độ của nàng hết sức vô lễ, Triển Mộng Bạch sôi giận, gương tròn đôi mắt đỏ ngầu nhìn nàng, cao giọng hỏi:

- Phu nhân là ai? Từ đâu đến? Phải biết đây là phần mộ của tiên phụ, tại hạ không dung cho bất cứ ai ngang nhiên đến đây, buông lời hồ đồ hỗn loạn!

Nữ nhân áo đen không buồn lưu ý đến chàng.

Cơn gió quét qua, tung bay tà áo lất phất trong không gian, tưởng chừng cuốn nàng theo đà.

Nàng gầy yếu quá, trông nhẹ nhàng như chiếc lá vàng.

Rồi nàng vỗ nhẹ tay lên tấm thạch bia, chừng như một cảm giác lạnh chuyển nhanh trong cơ thể nàng, chẳng rõ cảm giác đó do một ý niệm phát sanh từ cái chạm bia đá, hay chính bia đá lạnh gây nên.

Nàng tiếp tục lẩm nhẩm, với giọng thấp, đều:

- Ta biết, người thù chịu chết! Chết để khỏi trông thấy mặt ta! Ta biết, người không dám gặp lại ta!

Triển Mộng Bạch quát lớn chặn lại:

- Nếu phu nhân có oán thù gì với tiên phụ, thì cứ nói với tại hạ đây, tại hạ là giọt máu của họ Triển, mà từ bao nhiêu thế hệ qua, giòng họ Triển chưa hề sản xuất thứ người hèn khiếp!

Nữ nhân vụt quay nhìn chàng.

Ánh mắt của nàng sắc lạnh, vành môi vụt lên một nụ cười không kém lạnh lùng.

Tuy nhiên, qua những lời than oán trước mộ phần do nàng vừa phát ra, Triển Mộng Bạch độ chừng nàng ở trong hạng trung niên.

Bởi, một thiếu nữ làm gì có liên hệ với phụ thân chàng với cái độ mật thiết gọi phụ thân chàng bằng tiếng người cộc lốc?

Dù sao, Triển Mộng Bạch cũng thấy được nàng có vẻ đẹp mê hồn, sự gầy yếu chẳng những không làm giảm sắc đẹp đó, trái lại còn gia tăng điểm quý phái, cao khiết của nàng.

Trong vẻ đẹp ảo huyền, ẩn ước có cái oai khiến những ai đối diện với nàng, cũng phải hồi hộp, sợ sệt.

Nàng ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc, đoạn cất giọng trầm buồn, hỏi:

- Cha người đã chết, tại sao mẹ người không đến?

Triển Mộng Bạch sửng sốt.

Câu hỏi của nàng hết sức kỳ quái, càng kỳ quái hơn nữa là nàng buông ra quá đột ngột.

Triển Mộng Bạch buột miệng đáp liền:

- Gia mẫu đâu còn? Mười chín năm trước, bà đã quy tiên. Còn phu nhân, nếu thật sự phu nhân đến diếu tang, thì tại hạ vô cùng cảm kích. Nhượng bằng...

Nữ nhân áo đen không nghe đoạn cuối câu nói của chàng, đoạn có hàm ẩn niềm căm phẫn.

Nàng ạ lên một tiếng:

- Thì ra, gia gia người không tục truyền!

Nàng dừng lại đó, rồi nín luôn.

Triển Mộng Bạch hết sức nghi hoặc.

Chàng suy nghĩ mãi, chẳng biết nữ nhân này là thân hay thù. Cuối cùng, không đành được tính hiếu kỳ, chàng hỏi:

- Phu nhân là ai? Đến đây với mục đích gì?

Chàng đã hỏi như thế hai lượt rồi, nữ nhân cứ mơ màng triền miên theo giòng tâm tưởng. Bây giờ, chàng lập lại và nóng nảy chờ nghe.

Nàng không đáp, ngẩng mặt lên, nhìn chàng hỏi lại:

- Gia gia người chết, người tưởng là sẽ báo thù được hay chẳng?

Lại thêm một lần, nàng nêu một câu hỏi kỳ quái.

Triển Mộng Bạch sửng sốt, buột miệng đáp:

- Đương nhiên là phải báo thù!

Nữ nhân bật cười lạnh lùng, cười thành tiếng.

Nàng vụt đưa tay, quạt qua chàng.

Đột nhiên, bà phát chưởng, chưởng thế rất nhẹ và rất chậm, chưởng kinh nhắm vào đại huyệt Nghinh Hương của Triển Mộng Bạch.

Bất giác, chàng quá kinh hãi, vội khom mình một chút, đưa chưởng lên nghinh đón, theo chiêu thức Nộ Kích Lôi Đình, chưởng đó chuyên thủ hơn công, nhưng thế đánh ra lại nhân công mà thủ.

Chàng đánh ra, rất mạnh, chưởng lực phát đi, kêu lên một tiếng vù.

Nhưng, chẳng hiểu tại sao, chưởng lực của chàng như đánh vào khoảng không, trái lại, chưởng kinh của nữ nhân đi rất chậm, vẫn đến sát huyết đạo của chàng.

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh hãi, thu tay về, huỳnh cánh tay cho ra hai bên, chân lùi một bước, rồi vung tay đánh tới.

Chàng đánh liên tiếp ba chưởng nữa, chưởng thứ ba xuất phát rồi, chàng đã lui lại đứng năm bước.

Ba chưởng đánh ra đều rơi vào khoảng không, như chưởng đầu tiên.

Nhưng dù thân pháp của chàng linh ảo như thế nào, chàng vẫn không làm sao bắt thân hình thoát khỏi chưởng ảnh của nữ nhân.

Chưởng ảnh của nữ nhân, như bóng với hình, bám sát huyết đạo yếu nhược của chàng.

Xuất phát chiêu công, ngăn chặn, thay đổi thân pháp, né tránh vẫn không làm sao giải tỏa được áp lực của chưởng ảnh đối phương, Triển Mộng Bạch lại càng kinh hãi.

Hơn thế nữa, chàng dường như nghe chết chóc đâu đây phản phát quanh chàng và bàn tay xương xẩu trắng nhợt của nữ nhân như khuấy động cho mùi chết chóc đó lan rộng ra.

Triển Mộng Bạch nghiêng rằng vận dụng toàn lực, vung loạn hai cánh tay, cứ từ hai bên tả hữu đánh vào.

Cái đích của chưởng kinh do chàng phát xuất, là hai bên hông nữ nhân.

Bây giờ thì chàng đánh với cái ý liều mạng rồi, không cần tự bảo vệ nữa, mà chỉ cốt làm sao hạ được đối phương thôi.

Trên giang hồ, cao thủ gọi lối tấn công đó là đồng quy ực tận.

Nữ nhân áo đen thấy thế, nhếch môi hờ hững cười lạnh.

Nàng khẽ xoay bàn tay, chẳng rõ thủ pháp xuất phát như thế nào, Triển Mộng Bạch đang vung tay loạn lên, bỗng ngã nhào.

Nàng bấu môi, hỏi:

- Tài nghệ như vậy lại dám nói đến việc phục thù à?

Nàng phát nhẹ ống tay áo, lùi lại bảy bước, tựa mình vào bia đá.

Lùi xa như thế, song chừng như nàng không nhích chân bước một bước nào.

Tay áo phất lên, sanh gió, gió từ tay áo cuốn ra, quét không khí, cái quét đó tạo nên một sức dội nhẹ, đủ đẩy nàng lùi đến tấm bia.

Hai lão gia nhân đã bước đến nâng Triển Mộng Bạch lên, song Triển Mộng Bạch vung tay, hất hai lão già ra ngoài, rồi tự nhiên đứng dậy, ngậm vận chân khí, đoạn lướt tới.

Chàng nghĩ rằng, vừa rồi, vì chàng sơ ý, nên bị đối phương đánh ngã, lần này chàng thận trọng từng ly, từng tý, nhất định phải báo thù cái bại trước đó.

Vũ học của nhà chàng, thuộc dương cương, khí thế rất hùng mãnh, đánh ra gió rít vù vù, càng đánh, gió càng rít mạnh như hổ rống, như báo gầm, như bão tố, cuồng phong. Chưởng ảnh biến hóa muôn trùng, chụp xuống đầu nữ nhân áo đen, chưởng ảnh tỏa rộng ra bao phủ chung quanh.

Chưởng ảnh kết thành một chiếc tán, phủ kín nữ nhân.

Những lá khô gần đó, bị gió chưởng bốc lên, đảo lộn như ngàn cánh bướm, những đám cỏ chạm vào nhau, bật thành tiếng kêu xào xào.

Nhưng, nữ nhân vẫn đứng yên bên tấm bia, hai tay buông thõng, tay áo chấm đất.

Gió chưởng của Triển Mộng Bạch đùa bốc những vật chung quanh, lạ lùng thay, không lay động nổi hai ống tay áo của nàng.

Gió chưởng không lay động nổi, chưởng kinh của chàng hiển nhiên không chạm đến luôn.

Đánh như điên cuồng, đánh một lúc hơn bốn mươi chiêu, Triển Mộng Bạch không làm sao phớt nhẹ đến mình nữ nhân, dừng nói là làm gì hể hấn đến nàng.

Bất giác, chàng biến sắc mặt, biết gặp phải tay phi phàm rồi.

Bây giờ, nữ nhân mới phản công.

Nói là phản công, bởi nàng khẽ nhấc một bàn tay lên. Theo đà nhấc tay, ống tay áo phất qua, trúng phải đầu gối bên tả của Triển Mộng Bạch.

Cái chạm không mạnh lắm, Triển Mộng Bạch không chịu nổi, ngã liền.

Lần này, chàng ngã ngửa người ra, như bị một vật gì cứng rắn chọt trúng gối, đẩy chàng.

Chàng giương tròn mắt nhìn nữ nhân, thấy nàng cũng lạnh lùng nhìn chàng.

Nàng hừ một tiếng, mỉa mai:

- Vũ công của cha, đã kém rồi, song vẫn còn tạm dùng được, ngờ đâu vũ công của con lại kém hơn nữa! Như thế này thì còn hy vọng gì làm nên việc?

Triển Mộng Bạch tức uất quá độ, bật đứng lên, nhún chân vọt lên không, rồi từ trên không lao vút xuống.

Đồng thời, tay tả nắm lại, tay hữu sè ra, tả quyền, hữu chưởng, đôi chân lại theo thế liên hoàn đá vút tới.

Vừa lao vút xuống, chàng xuất phát bốn chiêu cùng một lúc.

Đánh như thế, là để lộ sơ hở quá nhiều, thượng bộ cũng có, mà hạ bộ cũng có luôn.

Đánh như thế, chẳng khác nào nạp mình cho đối phương, nếu chàng gặp phải tay cao siêu hơn mấy bậc.

Mà nữ nhân thì đúng là cao siêu hơn chàng rồi, qua hai lượt chàng tấn công, nàng không phản công, nàng không việc gì, chàng lại ngã đủ hai lần.

Nhưng, dù biết như vậy, Triển Mộng Bạch vẫn không hề do dự, chàng quyết tiến tới, dù phải chết cũng đánh, miễn sao cho chàng đánh trúng đối phương một quyền, đá trúng một ngọn cước là đủ.

Nếu trúng quyền, hoặc trúng cước, nữ nhân cầm chắc cái chết trong tay, dù nữ nhân có nhanh nhẹn phản công, chạm vào chàng, chàng vẫn sẵn sàng đổi đòn.

Cũng như lượt thứ hai, chàng quyết cùng nữ nhân đồng quy ức tận.

Nữ nhân chớp mắt, chừng như tán thưởng tài nghệ của chàng.

Qua hai lượt, buông lời khinh miệt, bất quá nàng dùng cái giọng của kẻ trên chân, phủ lấp kẻ sa cơ, bất quá để khiêu khích đối phương, chứ thật ra nàng cũng thán phục phần nào tài nghệ của Triển Mộng Bạch.

Tuy nhiên, sự thán phục đó chưa biểu lộ rõ rệt.

Bây giờ, nàng chớp mắt, chứng tỏ nàng nhận chân cái tài của Triển Mộng Bạch.

Nhận chân, thán phục, là cái độ lượng của con nhà võ, phàm là người chánh đáng, có đầy đủ hiệp khí, hảo tâm, gặp kẻ có tài, vẫn khen tài, dù kẻ đó là đối lập.

Đã biết là phải chết trước một kẻ có tài, họ vẫn khâm phục cái tài của đối thủ, họ chẳng bao giờ đổ kỵ.

Cho nên nữ nhân lấy cái lượng con nhà võ mà tán thưởng tài nghệ của Triển Mộng Bạch, tuy chàng đang quyết liệt hạ sát nàng.

Nàng mỉm cười, vài thủ pháp thần bí, nàng lại hất nhào Triển Mộng Bạch qua một cái phát nhẹ bàn tay.

Vừa nhào xuống Triển Mộng Bạch lại đứng lên, vừa đứng vừa vọt tới, hét vang:

- Hôm nay, giữa chúng ta, phải có một sống một chết! Phu nhân không chết, thì tại hạ chết, hoặc ngược lại!

Chàng lặn xả vào đối phương, như con trâu điên quặc sừng, gặp cái gì là húc vào cái đó.

Mỗi lần ngã sau, chàng nghe đau đớn hơn lần ngã trước. Chàng càng nghe đau, chàng càng tức uất, dũng khí gia tăng thập bội.

Nữ nhân mỉm cười, lách nhẹ thân hình, hoặc sang tả, hoặc sang hữu, chứ không phản công.

Nàng lạnh giọng hỏi:

- Người muốn ta giết người? Nếu ta có ý giết người thì liệu người còn múa máy như bây giờ chăng?

Triển Mộng Bạch vừa đánh vừa hét:

- Phu nhân đã giết tiên phụ, tại hạ không phục thù nổi, thì nên giết luôn tại hạ, tại hạ cảm kích lắm đó!

Nữ nhân hừ một tiếng:

- Ai bảo với người là ta hạ sát gia gia người?

Triển Mộng Bạch giật mình, bất thành lình dừng thân pháp lại.

Nữ nhân tiếp luôn:

- Vũ công như vậy, tánh khí như vậy, lại muốn báo thù! Người nuôi mộng phải không?

Những lời nói của nàng buông ra, chẳng khác nào những ngọn roi quất vào đầu Triển Mộng Bạch, những mũi tên bắn vào tim chàng.

Chàng sửng sờ, mở to mắt nhìn nữ nhân trừng trừng.

Một lúc lâu, chàng chạy đến trước đầu mộ nhào xuống, khóc to lên.

Còn bao nhiêu khí lực, chàng dùng tất cả để bật lên những tiếng khóc náo nùng, như mượn cái khóc để tuôn ra những gì ứ đọng nơi tâm tư.

Chàng khóc để trút theo tiếng khóc những uất ức, khóc cho vơi phần hận.

Chàng khóc mãi, hai lão gia nhân chẳng dám khuyên dứt, mà nữ nhân cũng cứ để yên cho chàng khóc, chẳng thốt một lời an ủi.

Con người mang cả một trời hận tủi ở trong lòng, nếu chẳng làm được một cái gì để phát tiết bớt nỗi niềm ứ đọng, hẳn phải điên.

Không làm gì được, thì khóc.

Nếu lúc khóc, bị ai ngăn chặn, người đó lại càng tủi, càng hận, càng khóc lớn, lời an ủi, thốt ra chưa đúng lúc, chẳng khác nào khêu mạch sấu cho rộng hơn, sâu hơn, còn ai chịu nổi?

Cho nên, những người hiện diện cứ để cho chàng khóc.

Chẳng rõ chàng khóc được bao lâu, người lã mết, tâm dịu lại, thì một bàn tay nhẹ đặt lên đầu vai chàng.

Và nữ nhân buông tiếng thở dài, ảo não, rồi trách:

- Là nam tử tu mi, sao lại khóc? Người có biết những kẻ khóc là những kẻ kém nghị lực chăng?

Triển Mộng Bạch cắn răng, dồn tiếng uất.

Giả sử lúc đó, chàng có muốn khóc nữa, cũng chẳng còn khí lực mà khóc.

Bất quá, chốc chốc một vài tiếng nấc vang lên, theo tiếng nấc một vài hạt lệ trào ra.

Cái khóc ồ ạt đã qua, giờ đến lúc chàng khóc thầm.

Nghe nữ nhân trách khéo, chàng đưa tay áo, lau ngấn lệ.

Nữ nhân áo đen gạt đầu, dịu giọng:

- Phải đó! Có như vậy mới được chứ! Tại sao lại phải khóc?

Là nam nhân, là trượng phu, đã không biết sợ bất cứ sự việc gì trên đời, thì còn có sự việc gì mà mình không làm nổi? Còn có sự gì mà mình không hoàn thành như ý muốn?

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Còn như cừu nhân của gia gia người, hay của người cũng thế, chưa chắc gì là một ác ma thực sự!

Triển Mộng Bạch từ từ đứng lên, tâm tư rối loạn phi thường.

Chàng tự hỏi, nữ nhân này là ai? Tại sao có lúc lại oán hận phụ thân chàng, có lúc lại muốn chàng báo thù cho phụ thân chàng? Rồi thoát nặng lời mắng chàng, thoát dịu giọng an ủi, khuyến khích chàng?

Tại sao nàng mâu thuẫn với nàng như thế?

Đêm dần dần khuya.

Sương đêm dần xuống nặng hạt, không gian dần dần lạnh.

Triển Mộng Bạch tuy ngừng khóc, song vẫn không buồn lau khô ngấn lệ còn ướt át nơi mắt.

Nữ nhân nhìn chàng lúc lâu, rồi thốt:

- Vừa rồi ta chỉ thử xem người có chí phục thù hay không, chứ ta chẳng có ác ý gì đối với người cả.

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn lên nền không đen thẫm, tâm tư vẫn còn sôi động với bao nhiêu ý niệm...

Nữ nhân thốt đã lâu, chàng chưa đáp.

Nữ nhân lại tiếp:

- Thì ra, người cũng có dũng khí! Thì ra, người cũng có chí kiên quyết như vậy, có lo gì người chẳng thành công?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tuy tại hạ có dũng khí, có quyết tâm nhưng tại hạ lại không tài! Tại hạ phải đến phương trời góc biển nào học tập, để có đủ lực lượng đối đầu với chủ nhân Tình Nhân Tiến?

Chẳng rõ do động cơ nào thúc đẩy, bỗng nhiên đối với một nữ nhân hoàn toàn xa lạ, chàng lại thổ lộ tâm tư!

Điều chàng vừa thổ lộ, bằng mọi giá, chàng phải giữ bí mật, giữ đến khi nào tâm nguyện hoàn thành.

Chưa hành động, mà đối phương đã biết cả chương trình kế sách thì còn mong gì chàng gạt hái thành công?

Thốt ra những gì kết tinh lại nơi tâm tư sau ngày cha chết, Triển Mộng Bạch nghe nhẹ nhàng phần nào, song đồng thời chàng hối hận.

Nhưng... nữ nhân điểm nhẹ nụ cười, từ từ đáp:

- Có chí thì nên, sắt mài dũa mãi cũng thành kim, chỉ sợ con người không kiên quyết, chỉ sợ con người thiếu nghị lực!

Nàng tiếp nối với vẻ thần bí:

- Trên thế gian, người ta chỉ biết đến những kẻ có danh, nào ai nghĩ rằng trong bóng tối còn có biết bao người vô danh? Có danh chưa hẳn là có tài, vô danh chưa hẳn là bất tài. Có danh khác hơn vô danh, chỉ ở chỗ động và tĩnh. Bởi hiếu động, nên thành danh, bởi tĩnh nên không cần đời biết đến mình. Cho nên, có danh chưa hẳn là có tài, vì cái danh đòi hỏi nhiều yếu tố thành công khác, ngoài cái tài. Muốn thành danh, người ta phải chú trọng đến thủ đoạn, chuyên thủ đoạn hơn, chuyên trau dồi tài nghệ. Người không cần danh, chẳng cần chi đến thủ đoạn, cứ chuyên tâm trau dồi tài năng, hay nói một cách khác, lấy sự nghiên cứu, sở học mà làm vui. Do đó, người hữu danh chưa hẳn hơn người vô danh, và thiên hạ từng nói đến câu, danh không phù với thực tài!

Nàng dừng lại một chút, rồi kết luận:

- Người tìm người, để nhờ người huấn luyện? Nói đến công tìm người, là người nghĩ ngay đến hạng hữu danh. Hạng đó, chắc gì giúp được người thành tài như người mong muốn, bởi chính họ cũng chẳng phải là hầu hết đều có thực tài? Giả như người lầm lẫn người hữu danh vô thực thì làm sao? Đâu bằng người may mắn gặp được người có kỳ tài nhưng lại vô danh bởi họ rất chán cái danh?

Triển Mộng Bạch giật mình.

Nữ nhân tiếp luôn:

- Nếu người bằng lòng theo ta, ta sẽ có cách giúp người luyện tập được võ công, thừa đánh bại địch để báo thù!

Đêm vắng, bóng tối lan tràn, lời nói của nữ nhân như ngọn đèn sáng bừng lên.

Tâm tư của Triển Mộng Bạch cũng đen tối như đêm dài, ngọn đèn đó soi rõ con đường tiến thủ.

Đi theo nàng?

Chính nàng truyền thụ võ công kỳ diệu cho chàng, hay nàng giới thiệu chàng với một bậc kỳ nhân nào khác?

Đi theo nàng, trong khi chàng đỉnh ninh nàng là cừu nhân của phụ thân chàng?

Chàng trầm nghĩ:

- Thôi đi, theo người, thà ta hỏi qua mối huyết hải thâm cừu này còn hơn? Thà ta đem cái tài sức hèn mọn này, chống lại chủ nhân Tình Nhân Tiên dù có chết cũng còn hơn! Khi nào ta lại thọ ơn kẻ thù của cha ta?

Chàng thẳng thắn nói lên ý niềm đó.

Nữ nhân bình tĩnh hỏi:

- Nếu ta có thù với phụ thân người, tại sao ta lại có ý giúp người?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc. Sau cùng chàng hừ một tiếng, thốt:

- Nhưng, vừa rồi, phu nhân vô lễ với vong hồn tiên phụ... giả như phu nhân muốn tại hạ đi theo, thì trước hết hãy lạy lễ trước mộ đi.

Giọng chàng rắn rỏi quá, chứng tỏ chàng kiên quyết đòi điều kiện đó. Nếu điều kiện không được thỏa mãn, nhất định chàng chẳng đi đâu, dù nữ nhân dùng oai lực cưỡng bức.

Nữ nhân giật mình, bật cười lạnh:

- Người muốn ta cúi đầu tạ tội với gia gia người? Hừ! Hừ! Dù cho gia gia người...

Triển Mộng Bạch phẫn nộ:

- Phu nhân không được tiếp tục buông lời vô lễ nữa đấy! Tại hạ nghĩ vì phu nhân có nhã ý muốn giúp tại hạ, nên bỏ qua cho sự vô lễ của phu nhân vừa rồi. Nhưng, tại hạ chỉ có thể bỏ qua một lần, nếu phu nhân còn tái phạm, thì đừng trách tại hạ vô lễ ngược lại.

Chàng quay mình, hướng về hai lão gia nhân, vẫy tay:

- Chúng ta đi!

Chàng bước đi, bước gấp, không hề quay đầu lại, xem hai lão gia nhân có đi theo kịp chẳng, chứ đừng nói là cần nhìn nữ nhân áo đen.

Đột nhiên, có tiếng thở dài phát ra từ phía sau lưng chàng, rồi nữ nhân gọi:

- Trở lại!

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Trở lại để làm gì?

Nhưng rồi chàng cũng trở lại.

Nữ nhân ngưng trọng thần sắc, mở to đôi mắt đen sáng nhìn chàng một lúc, nói:

- Ta không có ý bắt buộc người phải bái nhận ta làm sư phụ, ta chỉ đưa người đến gặp một người. Người đó có võ công cao hơn ta gấp trăm, gấp ngàn lần, người sẽ nhập môn học nghệ với người đó. Còn ta... ta... nhiều lắm là ta chỉ còn sống thêm có mấy hôm nữa thôi... như vậy, ta làm sao truyền thọ võ công cho người được?

Gương mặt nữ nhân đã nhợt nhạt, vẻ bi thảm càng làm cho nhợt nhạt thêm.

Triển Mộng Bạch nhìn nàng, xúc động tâm tình, cảm thấy không nỡ ương ngạnh với nàng nữa.

Chàng trầm ngâm một lúc đoạn cất giọng u buồn hỏi:

- Phu nhân... bảo là... phu nhân không còn sống bao lâu nữa?

Nữ nhân ảm đạm gật đầu.

Bỗng, nàng nở nụ cười tươi, thốt:

- Tuy ta không sống được bao lâu nữa, ta cũng cố chờ người tìm cho được vị sư phó xứng đáng rồi, ta có chết cũng không muộn!

Nàng muốn nói, ta chết cũng chẳng quan hệ gì, song nàng trại cái ý, nói một cách khác.

Triển Mộng Bạch chẳng biết mình cảm kích hay bi ai, hay chàng còn hận nữ nhân đã vô lễ trước mộ phụ thân chàng.

Chàng không đáp vội, suy nghĩ một lúc lâu, sau cũng trầm giọng gọi:

- Tiền bối...

Chàng đã đổi cái tiếng xưng hô, thì hiển nhiên chàng nhận ra nữ nhân thuộc hàng trưởng thượng.

Nữ nhân mỉm cười.

Nụ cười của bà hiền dịu làm sao!

Bỗng, nữ nhân vọt mình tới, chụp tay Triển Mộng Bạch kéo chàng vào bóng tối.

Hai lão gia nhân kinh hãi, bước theo.

Triển Mộng Bạch cau mày, hỏi:

- Tại sao...

Nữ nhân vừa đưa tay bịt miệng chàng, vừa bảo khẽ bên tai:

- Đừng gây tiếng động! Có người đến kìa!

Bà cử động nhanh nhẹn, tự nhiên, chẳng có vẻ gì là hiểm cả. Bà xem Triển Mộng Bạch như người nhà, như một môn đệ, như một nữ đệ.

Triển Mộng Bạch không phản kháng, thấp giọng hỏi:

- Người nào đến, hay là...

Nữ nhân đáp:

- Đang đêm, giữa chốn hoang dã, nếu khách dạ hành xê dịch, nếu không vì việc khẩn cấp, hẳn cũng chẳng có thiện ý gì...

Vó ngựa vang lên, khuất lấp tiếng nói của bà.

Bây giờ, nghe vó ngựa, Triển Mộng Bạch mới viết rõ là quả có người đang tiến về phần mộ.

Dù sao, chàng cũng được liệt vào hàng khá trong võ lâm, thế mà chàng không phát giác ra tiếng động.

Trong khi đó, cái tài của bà trên hắc chàng mấy bậc!

Nhưng, bà là ai?

Vó ngựa đến gần, đến rất nhanh.

Chừng như có tiếng nữ nhân than thở, khi vó ngựa đến rất gần, tiếng than vang lên rất rõ:

- Không lẽ trời sắp sáng? Ta không làm sao xa rời người được! Tại sao đêm tối quá ngắn thế này?

Triển Mộng Bạch cau mày, thầm nghĩ:

- Thì ra đôi nhân tình, lưu luyến trước phút chia tay!

Kỵ sĩ, là đôi tình nhân, nữ nhân lên tiếng rồi nam nhân đáp lời.

Giọng nói của nam nhân hơi trầm, ẩn ước có tiếng cười nhẹ chen tiếng nói:

- Gặp nhau trong khung cảnh có gió vành vờn nhẹ tạo tiếng nhạc dịu bên tai có sương ngọc rơi từng hạt, từng hạt, hòa nhịp với nhau như lời ân ái, thiết tưởng khách đa tình nào cũng thương mộng hồn phiêu phưởng tìm lối đến non vu. Tuyệt lắm rồi! Chúng ta còn than oán chi đêm ngắn ngày dài? Hà huống, chẳng phải chúng ta luôn luôn mỗi đêm mỗi hội ngộ. Mỗi năm chỉ có một lần, bao nhiêu phút giây trong một lần, chúng ta nên tận hưởng, sao lại bỏ phí thời gian hiệp mặt, để mà sầu mà hận, mà luyến tiếc thiết tha? Thời gian đi qua, nó vẫn qua đều dù thán oán nó vẫn đi qua, thán oán không làm sao cho nó trì hoãn lại được. Vui lên đi, hiền muội, vui lên, tận hưởng phút giây gặp gỡ, qua đêm nay rồi, chúng ta lại xây mộng chờ ngày gặp lại năm sau!

Nữ nhân như khóc, giọng nói nghẹn ngào:

- Mỗi năm một lần! Hừ! Gặp nhau chưa trọn hưởng niềm vui lại phải chờ đợi trên một năm dài! Thế này thì tôi đến chết dần trong héo hắt mỗi mòn.

Rồi nữ nhân tiếp với giọng hờn duyên:

- Người biết đâu, từ ngày lấy hấn, ai ai cũng cho rằng ta và hấn là một đôi sắc tài, tình đầu ý hợp, song thực ra thì ta âm thầm đau khổ, tủi phận buồn duyên, ta chán hấn lắm rồi, còn gần hấn ngày nào, là ta như còn đeo mang một quỷ sứ, một ma vương! Sống bên cạnh hấn, là ta sống cái kiếp ngục tù, ta chẳng thấy niềm vui dù là nhỏ mọn! Hừ, ai dám cho rằng Kim Ngọc Song Hiệp không hòa thuận nhau! Ai dám tưởng cái cảnh của Kim Ngọc Song Hiệp là cảnh trống đánh xuôi, kèn thổi ngược?

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- À nữ nhân là Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như!

Chàng tự hỏi:

- Còn cái gã gian phu kia là ai?

Bất giác, không dẫn được tính hiếu kỳ, chàng tìm cách nhô đầu lên, nhìn ra xem cho biết nam nhân là ai.

Nhưng, chàng lắng tai nghe nữ nhân, tiếp:

- Chừng như, người có nói là chỉ cần tốn bốn vạn lạng bạc, là có ngay một đôi Tình Nhân Tiến! Hiện tại ta cần một đôi Tình Nhân Tiến, rồi sau đó...

Nữ nhân dừng câu nói.

Triển Mộng Bạch nôn nóng muốn biết nàng ấy cần dùng Tình Nhân Tiến để làm gì, chàng hết sức chú ý lắng nghe.

Nam nhân thốt:

- Nếu hiền muội muốn có đôi tiến đó, ngu ca sẽ tặng trong một ngày gần đây!

Rồi hấn bật cười khanh khách, tiếp:

- Tuy ngu ca biết rõ, muốn có đôi Tình Nhân Tiến phải mất bốn vạn lượng bạc, song cách thức mua đôi tiến đó như thế nào, thì... ngu cả cũng chưa hiểu được!

Triển Mộng Bạch rung người lên, nắm chặt hai tay, móng bấm sâu sâu vào da thịt.

Bên ngoài, nữ nhân kêu lên:

- Người có thể tặng ta một đôi Tình Nhân Tiến? Người có sẵn, hay tìm cách hỏi mua?

Nam nhân đáp gọn:

- Có sẵn!

Nữ nhân lại hỏi:

- Người đã nói là không biết phải làm sao mua được đôi tiến đó, thì làm gì có sẵn mà tặng ta?

Nam nhân điềm nhiên:

- Bất ngờ mà có, tấu xảo mà có! Còn như bảo ngu ca tìm mua, thì thú thật ngu ca đành chịu thôi!

Nữ nhân, chính là Trần Thanh Như, hừ một tiếng:

- Nếu có đôi tiến trong tay, ta nhất định...

Nam nhân cười nhẹ:

- Nhất định như thế nào?

Trần Thanh Như bật cười hắc hắc:

- Ta nhất định lần sau... tất cả... ta đều nghe theo người.

Giọng nói nhỏ lại, hơn thế, thỉnh thoảng có tiếng cười khúc khích chen vào, rồi tiếng động do họ xô đẩy, níu kéo nhau, đùa cợt nhau. Âm vang phức tạp quá, Triển Mộng Bạch không còn nghe gì rõ rệt.

Bây giờ, cả hai đang đi dần dần đến gần phần mộ.

Triển Mộng Bạch vô cùng phẫn nộ, khi nào chàng lại chấp nhận cho họ đùa cợt bất nhã bên cạnh nơi an nghỉ muôn đời của phụ thân chàng?

Giá như chàng không cần nghe tiếp câu chuyện của họ, giá như chàng không muốn biết họ sẽ làm gì kế tiếp, thì chàng đã xuất thiện sanh sự với họ rồi.

Trần Thanh Như nũng nịu giục:

- Nói đi, nói gấp đi, người có đôi Tình Nhân Tiến trong trường hợp nào? Người đòi hỏi gì, ta cũng ưng thuận cả, vậy mà người cũng chưa chịu nói cho ta nghe sao?

Trong bóng đêm, một con ngựa đen hiện ra trước đầu mộ, bộ yên lặc cực kỳ hoa lệ.

Ngựa chỉ có một con.

Nhưng, kỵ sĩ lại đến hai người. Cả hai cùng ngồi chung một ngựa.

Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như ngồi phía trước, ngã người vào lòng nam nhân.

Nàng ngẩng mặt lên, say đắm nhìn người tình, còn nam nhân vận chiếc áo choàng bằng lông dày, đưa hai tay xoa nắn đôi bờ vai của nàng.

Nam nhân mỉm cười đáp:

- Hiền muội hỏi ngu ca, tại sao lại có đôi tiễn đó? Có gì đâu, hai mũi tên đó do Tần Sấu Ông nhổ nơi đầu vai của lão già họ Triễn. Tần Sấu Ông nhổ tới, bỏ nơi góc giường, ngu ca thừa lúc chẳng ai lưu ý, chụp nhanh dấu trong mình.

Triễn Mộng Bạch thất vọng vô cùng.

Mà Trần Thanh Như cũng thất vọng luôn.

Nàng thở ra:

- Thế thì hai mũi tên do người tặng ta, chỉ là những mũi tên cũ, đã được dùng rồi! Bây giờ, người trao qua ta, có ích chi đâu?

Nàng dừng lại một chút, dường như cảm nam nhân hơn, trầm giọng tiếp:

- Không biết cách phóng đi, không biết mũi tên có chứa chất những kỳ diệu như thế nào và độc dược của nó có còn đủ phân lượng gây nên một hiệu lực mong muốn chẳng? Thì hỏi có hai mũi tên như vậy, là có để làm gì? Ta cứ tưởng, người có thể vận động ngay với chủ nhân Tình Nhân Tiễn, rồi chính chủ nhân xuất thủ chứ.

Nam nhân bật cười khanh khách:

- Can gì phải có sự can thiệp của chủ nhân Tình Nhân Tiễn? Bởi sự can thiệp đó sẽ làm cho chúng ta mất đến bốn vạn lượng bạc chớ nào phải ít hay sao? Đối với ai, thì đôi tiễn vô dụng, chứ đối với chồng hiền muội thì nó vẫn hữu dụng như thường. Ai cấm hiền muội tắm độc theo ý muốn, rồi trong một lúc nào đó, chồng hiền muội không ngờ, hiền muội lấy hai mũi tên, đâm vào ngực, khoảng tim, thì...

Hắn lại cười vang, kết luận:

- Trên thế gian này, còn ai khám phá ra mưu thần chước quỷ của hiền muội chứ?

Gió đêm lạnh, sương xuống nặng hạt, hai lão gia nhân của Triễn Mộng Bạch yếu phổi, bắt ho mấy tiếng.

Nam nhân lập tức nín lặng.

Triễn Mộng Bạch lại nắm chặt đôi tay.

Chàng đinh ninh là thế nào nam nhân cũng quay đầu lại, tìm xem ai đã bật tiếng ho.

Nhưng nam nhân không hề quay đầu, hắn nháy luôn xuống đất đồng thời lấy tay áo che mặt.

Đoạn hắn nhún chân, vọt mình đi liền.

Trong thoáng mắt, hắn đã rời xa phần mộ.

Trần Thanh Như cũng hấp tấp thúc chân vào hông con ngựa, ngựa cất vó phóng nhanh.

Triển Mộng Bạch dang hắng một tiếng, đứng lên liền.

Nữ nhân áo đen hỏi:

- Người định làm gì đó?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Dâm phụ âm mưu với gian phu, hạ sát chồng, hành động đó, trời đất nào dung tha...

Nữ nhân điềm nhiên hỏi tiếp:

- Thế có nghĩa là đi đường gặp việc bất bình lập tức ra tay nghĩa hiệp?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Chính thế!

Nữ nhân xì một tiếng lớn, rồi cười lạt:

- Chuyện của người, người lo xong chưa? Thì giờ, công sức đâu đi lo việc người?

Triển Mộng Bạch sững sờ, nhưng rồi lắc đầu, than:

- Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh tuy chẳng phải là con người tốt, song y chưa làm nên một tội ác nào đáng chết, tại hạ biết y lâm nguy, lẽ nào ngồi khoanh tay im lặng để cho gian phu dâm phụ đắc ý.

Nữ nhân áo đen cười nhẹ:

- Họ đã biết là điều toan tính vừa rồi đã bị lộ thì chẳng khi nào họ dám thực hiện âm mưu đó. Trái lại, họ còn lo bảo vệ Lý Quan Anh, nếu để cho Lý Quan Anh chết bất ngờ, họ sẽ bị người đời gán cho cái tội sát nhân để thỏa mãn thú tánh. Người khỏi phải bận tâm lo chuyện hảo huyền.

Chẳng rõ tại sao, đột nhiên niềm khích động hiện lên nơi mắt bà.

Trong ánh mắt đó, niềm oán độc bốc bùng, như việc mưu toan của Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như có liên quan đến bà!

Triển Mộng Bạch hết sức lấy làm lạ.

Chàng tự hỏi, bà là người trong chánh phái hay tà phái, bà là người từ thiện hay ác độc?

Bất quá, chàng chỉ hiểu lơ mờ là giữa chàng và bà, hẳn có một mối liên hệ kỳ diệu.

*

* *

Đêm đã tàn.

Trong gió sớm bình minh, bên ngoài thành Hàng Châu, một ngư ông đẩy chiếc xe tay, từ từ tiến tới.

Ngư ông đội chiếc nón lá, nón phủ sâu xuống mặt.

Vạn vật rạng rỡ như ánh dương quang đầu ngày, song gương mặt của lão ngư ông vẫn trầm trầm.

Trên thế gian này, chẳng một mãnh lực nào làm tiêu tan vẻ trầm trầm nơi gương mặt đó.

Ngư ông trông còn quắc thước lắm, song nơi khoe miệng, có mấy đường nhăn, những đường nhăn chứa đựng bao hoài cảm của tang thương, của thăng trầm.

Thỉnh thoảng ngư ông đảo mắt nhìn quanh, nhìn rồi lại cúi xuống nhìn đường.

Dương quang bình minh dù đẹp, cũng không gây một thích thú nào nơi lão.

Tại sao lão chán hồng trần?

Không một sự vật nào còn làm cho lão lưu luyến ở cái cõi ô trược này, giả như bây giờ lão có phải tay, ra đi vĩnh viễn lão thản nhiên mà đi.

Trừ một sự vật còn làm cho lão quyến luyến.

Sự vật đó, là một người. Là thiếu nữ áo xanh đang đi bên cạnh lão.

Thiếu nữ rất đẹp, quần xoắn lên gần gối, mang giày cỏ, y phục thông thường, nhưng chính cái mộc mạc đó tăng gia sắc đẹp của nàng.

Đôi mắt của nàng đen lay láy, vừa tròn vừa lớn, cái lớn thông minh, lớn thuần phác, chứ chẳng phải lớn thô bạo.

Nàng tung tăng bên cạnh lão ngư ông, hỏi:

- Gia gia, bán cá hết rồi, mình sẽ đi đâu?

Lão ngư ông không quay đầu sang nàng, buông gọng:

- Về nhà!

Thiếu nữ thất vọng:

- Con cứ tưởng gia gia sẽ đến nhà Triển công tử. Đêm qua, gia gia đã nói lại là nhà công tử, hẳn có người thọ thương, do đó công tử mới cam chịu khuất nhục, trước lão họ Tần. Con nghĩ, mình nên mang lại đó vài con cá tươi! Dù sao thì cá tươi cũng bồi dưỡng, đối với người bệnh!

Lão ngư ông trầm ngâm một lúc lâu, đoạn trầm giọng:

- Đỗ Quyên! Cha đã nói gì với con, con quên hết rồi chẳng? Đừng bao giờ gánh vác việc người, đừng bao giờ chen vào việc người. Triển công tử, đối với chúng ta là bọn làm thuê, làm mướn, bất quá chỉ là một con người hào hùng, một người chủ tốt. Ngoài ra, đừng tìm gì hơn, con nghe cha nói chứ?

Đỗ Quyên cúi mặt:

- Con nghe, gia gia!

Nàng cảm thấy đôi chân nặng quá, phải khó khăn lắm nàng mới nhắc lên nổi để bước theo lão ngư ông.

Ngư ông gật đầu:

- Tốt!

Lão bây giờ mới nhìn con gái, bảo:

- Con mệt? Nếu con mệt, cứ lên xe mà ngồi, cha đẩy một đoạn đường, khi nào con thấy khỏe, hãy xuống.

Nhưng khi nào Đỗ Quyên chấp nhận sự nghịch thường đó? Cha đẩy xe cho con ngồi? Già đẩy xe cho trẻ ngồi?

Vừa lúc đó, một cỗ xe do ngựa kéo, từ trong thành chạy ra, xe lướt quá nhanh. Ngày vừa lên, khách lữ hành còn thừa thớt trên các nẻo đường, xe nhân lúc đường trống trải, lướt nhanh, tranh thủ thời gian.

Ngư ông gọi:

- Đổ Quyên, ta vào lề tránh xe con!

Xe tay chở cá của lão đã rẽ vào lề trước.

Đổ Quyên đang lúc mơ màng nghe cha gọi, giật mình.

Cỗ xe ngựa đã đến rất gần. Nàng hoảng hồn nhanh chân nhảy vào lề đường, phu xe cũng kịp gào ngựa chậm lại một chút, nếu không thì tai nạn đã xảy ra...

Xe ngựa mui đen, rèm xe cũng đen, người trên xe vén rèm, rồi có đôi mắt chiếu ra.

Đổ Quyên nhận ra ngay, đôi mắt của Triển Mộng Bạch.

Và đương nhiên, bên cạnh chàng phải có một người nữa. Người đó, là nữ nhân áo đen.

Chừng như Triển Mộng Bạch muốn gọi Đổ Quyên, song xa phu đã ra roi, ngựa chồm tới, kéo cỗ xe vọt qua rồi.

Chính lúc đó, nữ nhân áo đen ạ lên một tiếng kinh ngạc, lẩm nhẩm:

- Y? Có thể là y chăng? Tại sao y lại ở đây?

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, hỏi:

- Y? Y là ai?

Nữ nhân cau mày:

- Lão ngư ông đó dường tượng là người ta có quen từ trước, trải qua bao nhiêu năm rồi, ta không hề gặp lại. Chẳng biết lão nhân này có phải là người đó chăng?

Triển Mộng Bạch thốt:

- Nếu đi ngựa, mình còn trông thấy dễ dàng, chứ ngồi trong xe bịt bùng như thế này, còn làm sao nhận định được gì?

Nữ nhân thở dài.

Triển Mộng Bạch nhìn sang bà.

Ánh dương quang xuyên qua cửa xe, rọi vào.

Bây giờ chàng mới thấy rõ dung nhan của nữ nhân. Bóng đêm dấu diếm những đường nhăn nơi mặt bà, dưới ánh dương quang hiện ra rõ rệt.

Những tia nắng sớm vương đọng trên mớ tóc đã ngả màu trông bà quá độ trung niên, khó đoán được cái tuổi thực của bà.

Bởi tang thương lưu lại trên dung nhan đó nhiều dấu vết tàn phá, biết đâu bà không già đi trước tuổi?

Tất cả người bà, nói lên cái hoi hóp của một cuộc đời.

Trừ đôi mắt là sáng vô cùng.

Bà thốt:

- Người muốn đi ngựa, ta lại muốn đi xe, chỉ một việc nhỏ như vậy, người cũng chẳng chịu ta được à?

Triển Mộng Bạch thương hại bà quá chừng.

Chàng lặng thinh không nỡ tranh luận với bà nữa, dù rằng sở thích của chàng rất hợp lý.

Bảo một chàng trai tràn đầy nhựa sống trong huyết quản, chàng trai đó đang nuôi mộng vùng vẫy, vừa dành một chỗ đứng trên giang hồ, vừa báo thù nhà, mối thù nung sôi sùng sục, chàng trai phải ngồi trong một cỗ xe nhỏ, bịt bùng, thì làm sao chịu nổi?

Ít nhất, cũng ngồi trên lưng ngựa, nhìn vũ trụ bao la, thơ mộng khí khoáng đạt, tâm tư mới vơi được phần nào niều ưu uất, chàng trai mới có đủ kiên nhẫn lướt dặm dài.

Nhưng thôi, đã chấp thuận đi xe, và đã phát giác ra chuổi ngày của nữ nhân kết bằng đau buồn, khổ hận, thì Triển Mộng Bạch còn dừng chân lại làm gì trên một tiểu tiết không quan trọng lắm?

Xe cứ lướt trên đường dài, chỉ ngừng lại trong giây phút ngắn ngủi, mua cái ăn cái uống.

Xe chạy đến trưa rồi, phu xe vẫn không kềm ngựa chậm cho con vật đỡ mệt.

Phu xe ham tiền thuê trọng hậu, đầy dọa con thú vất vả quá độ. Hắn đã ham tiền hành hạ thú, thì hắn còn thán oán ai chứ?

Dù nữ nhân có giục ngựa sả nhanh hơn, phu xe cũng chẳng phàn nàn.

Nữ nhân chẳng nói một tiếng gì về cuộc hành trình, phải đi bao nhiêu ngày đường, đi về đâu.

Dần dần, Triển Mộng Bạch mất hết kiên nhẫn, cau mày hỏi:

- Tiền bối... phu nhân... mình sẽ đi đến đâu đây?

Nữ nhân áo đen bỗng nổi giận, đập bàn tay xương xẩu xuống sàn xe rầm rầm, hét:

- Dừng hỏi! Dừng hỏi! Người bằng lòng theo ta, ta không làm gì hại người đâu! ta không bào giờ để người thất vọng đâu!

Bà thở mạnh, ngực phập phồng, chứng tỏ bà cực kỳ phẫn nộ.

Triển Mộng Bạch cũng tức, dương cao đôi mày, toan phát tác, nhưng suy nghĩ một chút, chàng buông tiếng thở dài.

Chàng lẩm bẩm như tự nhủ:

- Không nên nóng! Nóng làm gì?

Chàng nhớ ra, trong đêm tối bà có nói mấy tiếng với chàng. Bà cho rằng, còn sống chẳng được bao lâu nữa, thì chàng còn phẫn nộ làm chi đối với một người sắp chết?

Hơn thế, chàng còn thương xót cho bà!

*

* *

Rồi ngày đó sắp tàn.

Tà dương chiếu nhạt trên đầu cành, hoàng hôn xuống trong khoảng khất.

Cỗ xe đã vượt qua Cung Thần Kiều.

Bên kia cầu khung cảnh dần dần tịch mịch.

Đã lập tâm rồi, Triển Mộng Bạch không hề mở miệng hỏi một tiếng nào. Nhưng chàng không khỏi hết sức kỳ quái, chẳng biết bà ta sẽ đưa chàng đến đâu. Hoàng hôn xuống, qua đi, đêm lại về, cỗ xe vẫn không ngừng, thừa bóng đêm dong duỗi mãi.

Một lúc lâu, phu xe kềm ngựa lại, báo cáo:

- Phía trước là Mạt Can Sơn, xe không chạy được nữa. Phu nhân định liệu thế nào?

Nữ nhân vội bước xuống xe, bảo:

- Xe không đi được, thì người trở về.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Tiền bối bảo ai về?

Nữ nhân áo đen mỉm cười:

- Tự nhiên là người đánh xe!

Qua một ngày đêm, bà mới cười. Bà cười thành thực, nụ cười của bà ôn nhu vô cùng.

Triển Mộng Bạch không còn làm gì hơn, đành xuống xe.

Chàng toan trả tiền, nữ nhân lấy một đỉnh vàng quăng lên xe, không cần chờ nghe phu xe cảm tạ trọng thưởng, nắm tay Triển Mộng Bạch lôi chàng đi tới.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Đi đâu nữa đây?

Chung quanh, im lạnh lùng, trước mắt, màn đêm phủ dày, đi đâu trong lúc này?

Nữ nhân không cúi kính nữa, dịu giọng đáp:

- Chúng ta thừa đêm tối, vượt qua ngọn Mạt Can Sơn...

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Qua Mạt Can Sơn ngay trong ban đêm?

Nữ nhân trầm giọng:

- Người đi không nổi nữa, phải không?

Triển Mộng Bạch nghiêng răng, ưỡn ngực, tỏ vẻ mình còn thừa sức.

Bà dịu giọng lại, tiếp:

- Ngày mai, đến nơi an toàn rồi, người sẽ ngủ bù. Còn trẻ, người phải tập vất vả cho quen! Huống chi, sự lao nhọc đối với lứa tuổi của người, nào có thấm gì?

Bà thoăn thoắt bước đi, chớp mắt đã xa hơn mấy mươi trượng.

Triển Mộng Bạch leo đèo theo sau, vừa bước vừa lắc đầu, chốc chốc lại thở dài.

Đi đâu? Mối huyết hải thâm thù còn nặng đọng nơi tâm, chẳng lo liệu báo phục, lại ngoan ngoãn đi theo một nữ nhân xa lạ! Đi đâu?

Đến cả tên họ của nữ nhân, chàng cũng chẳng biết, thì làm sao biết bà là hạng người như thế nào?

Mạt Can Sơn dựng lờ mờ giữa đêm khuya, Triển Mộng Bạch vẫn nhận ra ngọn núi vô cùng hiểm tuấn, hiên ngang...

Gió đêm từng cơn quét qua, đùa càn lá xạc xào, vùng rừng núi như gào hơn, rên thảm, dù trên cao có vầng trăng mới, trăng nhạt quá, không chiếu rõ con đường ngoằn ngoèo từ chân núi lên tận đỉnh.

Nữ nhân vẫn bước, thoăn thoắt, nhẹ nhàng, dễ dàng như đi trên đường bằng phẳng.

Triển Mộng Bạch dù đang lứa tuổi thanh xuân, vẫn cảm thấy mệt bước theo kịp bà.

Bống, nữ nhân kêu to:

- Kỳ quái!

Bà đưa tay chỉ vầng trăng non, hỏi:

- Gia gia người đã trúng Tình Nhân Tiễn trong đêm vừa qua?

Triển Mộng Bạch thức ngộ ngay, vụt biến sắc, kêu lên:

- Kỳ quái! Đêm vừa qua, chẳng phải là đêm tròn trăng, tại sao Tình Nhân Tiễn xuất hiện?

Chàng kinh dị, chàng hoài nghi, rồi phần uất, rồi đặt thành vấn, tự mình suy luận, tìm giải đáp:

- Từ ngày Tình Nhân Tiễn xuất hiện trên giang hồ, gia gia ta là người thứ nhất trúng tiễn vào một đêm tròn trăng! Kỳ quái hơn nữa là người vợ của Vô Sảo Dao cũng trúng tiễn đồng thời gian!

Chàng cao giọng hơn một chút:

- Nhất định có sự bí ẩn trong vụ án! Hay là... hay là... Tình Nhân Tiễn đó là vật nguy tạo?

Nữ nhân áo đen thốt:

- Tình Nhân Tiễn là vật gây chấn động giang hồ, dù có kẻ nào đó nguy tạo, cũng chẳng phải là điều quái lạ. Cái quái lạ là người xử dụng vật nguy tạo. Ta đặt ra một giả thuyết, một người nào đó, rất thân với gia gia người, nhặt Tình Nhân Tiễn trên mình của nạn nhân, dấu đi một nơi, chờ lúc gia gia người không phòng bị đem...

Bà hừ một tiếng, rồi tiếp:

- Người có nghe hai dâm phụ gian phu nói gì trong đêm vừa qua chứ? Rất có thể người nào đó thi hành thủ đoạn như họ đã phát họa.

Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm:

- Người rất thân... rất thân...

Bống chàng hét lên:

- Ai? Người đó là ai? Tại hạ làm sao tra cứu?

Nữ nhân áo đen nhìn ra xa xa, mơ màng:

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu...

Từ trong một vùng cây rậm rạp gần đó, đột nhiên một tràng cười vang lên, tiếp theo là một câu nhại lại cái ý của nữ nhân áo đen:

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu, phu nhân nói đúng quá! Xưa nay, có ai tránh khỏi lưới trời?

Tràng cười, câu nói vang lên như tiếng chuông dóng mạnh đập vào tai hai người nghe như sấm động ngang đầu.

Triển Mộng Bạch giật mình, hướng nhanh ánh mắt về phía đó.

Người đi đầu, vận áo gấm màu sắc sỡ, thân vóc to lớn, đầu đội một chiếc mũ có hình thể kỳ dị.

Nghe âm thanh đó, thấy con người đó, nhìn qua bước chân của y, phàm những ai từng bôn tẩu giang hồ, cũng hiểu rõ y súc tích một vũ công kỳ diệu.

Thân vóc to lớn, đương nhiên những bộ phận của thân vóc đó cũng phải to lớn, mặt vuông, tai to, đôi mắt tròn như quả chanh, khí thái của y cực kỳ oai mãnh.

Triển Mộng Bạch từng biết rõ những nhân vật hữu danh tại Giang Nam, song không nhận ra được người này là ai.

Có lẽ y là người từ miền xa đến đây, chớ chẳng phải xuất xứ tại địa phương.

Y quét tia mắt ngang qua Triển Mộng Bạch đoạn quay về đối với nữ nhân, cung cung kính kính nghiêng mình, gật chiếc đầu ba lượt.

Trong khi Triển Mộng Bạch trở mắt nhìn y, y cao giọng thốt:

- Phương Cự Mộc cúi đầu làm lễ Tam phu nhân!

Y đã ngưng trọng thần sắc, chĩnh nghiêm gương mặt, tỏ rõ vẻ khuất phục của một thần tử đối với một vương phi, hoàng hậu.

Bốn gã kia đứng xa xa, lúc Phương Cự Mộc nghiêng mình, thì họ cùng quỳ xuống.

Nữ nhân áo đen vẫn giữ sắc diện lạnh lùng, hỏi:

- Phương Cự Mộc! Người đến đây làm gì?

Phương Cự Mộc đứng thẳng người lên.

Bốn gã kia, ngoài xa xa, cũng đứng lên.

Phương Cự Mộc từ từ đáp:

- Phu nhân ra đi, không một lời cáo biệt, chúa công hết sức nhớ nhung, mà bọn tiểu nhân cũng vô cùng lo lắng!

Nữ nhân hừ một tiếng.

Phương Cự Mộc cười vuốt, cúi đầu tiếp:

- Cho nên, chúa công sai bọn tiểu nhân phân tán khắp bốn phương trời tìm phu nhân. Tiểu nhân thừa hiểu tính khí của phu nhân, không chịu nổi cái nhiệt náo giữa hồng trần, cùng bọn Thiết Thạch chia nhau sưu tra bốn ngọn cao sơn phụ cận...

-- o O o --